

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Sabrina Reis (til venstre) fra Rio de Janeiro giver en håndsækning til unge på et herberg for hjemløse. Bagsiden: Unge Priger fra Bolofofo Ward i Andaraí Stav i Rio de Janeiro i Brasilien (Foto: Barbara Jean Jones).

LILLE LIAHONAS FORSIDE
Fotoillustration: Craig Dimond.

ARTIKLER

- 2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: HERRENS FYRTÅRN: ET BUDSKAB TIL KIRKENS UNGE PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
- 16 DEN LEVENDE PROFETS ORD
- 18 KRISTI ÅND: ET LYS I MØRKET DANIEL K. JUDD
- 25 BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: SÆT TÆRING EFTER NÆRING
- 26 SIDSTE DAGES HELLIGE RØSTER: »SE HEN TIL HAM FOR ALLE GAVER: VILJEN TIL SEJR JORGE FLORES
»KIG IND TIL WENDI« DARLENE JOY NICHOLS
STÆRK FOR MINE BØRNS SKYLD ELIZA M. TORRES
DEN TABTE PJECE WENCESLAO SALGUERO
- 32 GØR FAMILIEAFTEN ENDNU BEDRE
- 34 LEKTIER LÆRT PÅ LIVETS VEJ ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN
- 48 SÅDAN ANVENDES LIAHONA FOR MAJ 2001

ISÆR FOR UNGE

- 8 FOR GAMMEL TIL AT OMLELE NADVEREN? WAYNE B. LYNN
- 10 HÅNDSRÆKNING I RIO BARBARA JEAN JONES
- 23 ET BREV FRA MICHAEL CAMIELLE CALL-TARBET
- 24 PLAKAT: HOLD DIG FRA KANTEN
- 44 SKULDER VED SKULDER DANE M. MULLEN
- 47 ALTID MIN VEN BECKY PRESCOTT

LILLE LIAHONA

- 2 FÆLLESTID: LYDIGHED MEDFØRER VELSIGNALSER DIANE S. NICHOLS
- 4 FIKTION: LAD OS LAVE EN AFTALE T. S. HETTINGER
- 7 JEG PRØVER AT VÆRE SOM JESUS: »DU MÅ IKKE GIVE OP« CHARLENE GERMAINE MEYER
- 8 PLAKAT: FORNY DIN DÅBSPAGT
- 10 FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE LYNN G. ROBBINS
- 12 HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE: MANDEN, SOM IKKE KUNNE GÅ; BJERGPRÆDIKENEN

SE SIDE 18

SE SIDE 2

SE SIDE 34

SE SIDE 24

Maj 2001 150. årgang, Nummer 5
 LIAHONA 21965 110
 Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
 tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
 Thomas S. Morrison, James E. Faust
De Tolv Kvorum: Boyd K. Packard, Tom Perry,
 David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
 Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
 Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
 Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: L. Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
 John M. Madsen

Undervisningsafdelingen:

Adm. direktør: Ronald L. Knighlton
Redaktionsleder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Layborg

Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jennifer Greenwood
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sherri Cox
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixon
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Carstensen, Kori A. Couch,
 Denise Kirby, Kelli Pratt, Roland F. Sparks,
 Claudia E. Warner
Digital Press: Jeff Martin

Tryk- og distributionsafdeling:

Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionsadresse: Translition Division, Borupé Allé
 126, 1. et, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 39 11 18 50;
 fax 39 11 18 51
Kirkerne: Lene Henriksen

Tegning af abonnemær eller adresseændring kan foretages
 enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant
 eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Udgivningsstaten
 24, S-412 80 Göteborg. Tlf. 0046-31 77 88 976.
 Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementprisen på
 DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i
 menigheden under »Andet, Sløv: »Liahona».

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona,
 Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
 UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til
 CUR-Liahona-IMag@ldchurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder
 »kompass» eller »vejviser») udgives på albansk, armenisk,
 armenisk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk,
 filipinsk, finsk, fransk, hollandsk, hollandsk, hongkong,
 italiensk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribatisk,
 kinesisk, koreanisk, letlandsk, litauisk, malagassisk,
 marshallproget, mongolsk, norsk, polsk, portugalsk,
 rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
 tagalog, tahitisk, thai, tahitisk, tongansk, tysk, ukrainsk,
 ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
 sprog til sprog).

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbe-
 holdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
 May 2001 Vol. 150 No. 5, LIAHONA (USPS 311-480)
 Danish ISSN 1522-9165 is published monthly by The
 Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
 North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscrip-
 tion price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus
 applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
 City, Utah and at additional mailing offices. Sixty days'
 notice required for change of address. Include address
 label from a recent issue; old and new address must be
 included. Send USA and Canadian subscriptions and
 queries to Salt Lake Distribution Center at address below.
 Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
 orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
 taken by phone. (Canada Post Information: Publication
 Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
 Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26366,
 Salt Lake City, UT 84126-0366.

»TRO SOM EN GRÅSPURV«

Jeg har aldrig før læst noget så berig-
 gende og oplysende som *Liahona* (spansk).
 Jeg er ung og har aldrig været meget for at
 læse. Og da jeg begyndte at læse, regnede
 jeg ikke med at finde noget, som kunne
 motivere mig til at studere skrifterne og
 hjælpe mig til at forstå vor Herre Jesu
 Kristi budskab bedre. Men da jeg læste
 nummeret fra januar 2000 gjorde talen
 »Tro som en gråspurv: Tro på og tillid til
 Herren Jesus Kristus« af ældste Bruce
 Stucki fra De Hvalfjærds et dybt indtryk på
 mig – så dybt, at jeg er blevet ved med at
 studere skrifterne.

Takket være vor himmelske Fader og
 hans missionærer har jeg fundet sand-
 heden, og jeg skal døbes. Tak fordi I forbe-
 reder missionærerne til at undervise folk
 som mig.

*Alexi Antonio López López,
 Oriental Ward,
 San Miguel Stav i El Salvador*

**NB: Bror López blev døbt den 18. marts
 2000, kort efter at han skrev dette brev.**

FREM GANG I MISSIONEREN

Herrens værk går godt i Den
 Demokratiske Republik Congo, selv om
 der hersker krig i nogle af landets
 provinser.

En dag bankede min kammerat og jeg
 på hos søster *Sylvie*. To dage senere traf vi
 hendes mand, bror *Antoine*. Han spurgte,
 hvad vores kirke hed. Vi svarede, at vi kom
 fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
 Helliges.

»Det er den kirke, jeg har søgt efter.«
 udbrød han glædestrående. »Jeg har et
 gammelt eksemplar af Mormons Bog, hvorfra
 jeg mister flere sider. Jeg er meget glad
 for at have fundet jer.«

Te uger senere blev bror *Antoine* døbt.
 Jeg ved af hele mit hjerte, at *Anden* fører
 dem, der vil lade sig føre, til Herrens værk.

*Ældste Mahongo Ruffin,
 Kinshasa-missionen i Den Demokratiske
 Republik Congo*

FORSONING MOTIVERER TIL FORANDRING

Jeg bliver meget glad, hver gang jeg
 modtager *Liahona* (spansk). Jeg læser og
 overvejer artiklerne og talerne og stræber
 efter at efterleve dem. Tidsskriftet styrker
 mig meget i svære tider. Jeg giver ofte
 abonnementer på *Liahona* til venner, som
 ikke er medlemmer af Kirken.

Jeg har været medlem af Kirken i 27 år,
 og jeg lærer stadig noget nyt hver dag. Jeg
 følger mig altid opbygget, når jeg læser om
 Frelserens forsoning. Jeg er dybt taknemlig
 for det offer, som han ydede for os. Hans
 eksempel har motiveret mig til at ændre
 mig og prøve at leve, sådan som han
 ønsker, at jeg skal leve.

*Bertha Barrera de Pulido,
 Kennedy 1. Ward,
 Kennedy Stav i Bogota i Colombia*

Herrens fyrtårn

Et budskab til Kirkens unge

Præsident Thomas S. Monson

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

I, Kirkens unge, er en vidunderlig skare, en udvalgt slægt. I får mig til at tænke på de ord, som digteren Henry Wadsworth Longfellow skrev:

*O, skønne ungdom, lyset fra dig strømme,
Du er så fuld af håb, ambitioner og drømme!
Begyndelsen Bog, Historie uden ende,
Hver mør er en heltinde, hver mand en frænde.¹*

For blot 20 år siden var mange af jer end ikke begyndt på jeres jordiske rejse. Jeres bolig var da et himmelsk hjem. Vi ved forholdsvis lidt om vores tilværelse der – blot at vi var blandt dem, som elskede os og nærrede omsorg for vores evige velbefindende. Så kom det tidspunkt, hvor det jordiske liv blev nødvendigt for vores udvikling. Uden tvivl blev der taget afsked og udtrykt tillidsfulde ord, inden vi fortsatte ind i dødeligheden.

Sikke en indvielsesceremoni, der ventede os! Kærlige forældre bød os glædestrålende velkommen til vores jordiske hjem. Vi blev konstant mødt med blid omsorg og kærlige kram. En eller anden har beskrevet et nyfødt barn som »et smukt, nyt skud af menneskelighed, som for nylig er faldet

Se hen til Herrens fyrtårn.

**Der er ingen tåge så tæt,
ingen nat så mørk,
ingen storm så stærk og
ingen sømand så fortabt,
at dets lys ikke kan nå
til undsætning.**

fra Guds egen bolig for at blomstre på jorden».²

De første år var dyrebare, særlige år. Satan havde ingen magt til at friste os. Vi var endnu ikke blevet ansvarlige, men var uskyldige i Guds øjne. Det var lærdomsår.

Snart trådte vi ind i det, der af nogen er blevet kaldt »de frygtelige teenageår«. Jeg foretrakker at kalde dem »de frydefulde teenageår«. Det er mulighedernes tid, en periode med vækst, en udviklingstid, der er præget af en tilegnelse af kundskab og en søgen efter sandhed.

Ingen har sagt, at disse år er lette. Faktisk er de blevet stede vanskeligere. Verden synes at have revet sig fri af sikkerhedens fortøjninger og være drevet fra fredens havn. Eftergivenhed, umoral, pornografi og gruppepres kaster mange om på syndens hav og knuser dem mod de tabte muligheder, de mistede velsignelsers og de knuste drømmes rev.

Vi spørger ængsteligt: »Findes der en sikker vej? Kan nogen lede os? Er der en udvej fra den truende ødelæggelse?«

Svaret er et rungende ja! Jeg vil give jer dette råd: Se hen til Herrens fyrtårn. Der findes ikke nogen tåge så tæt, ingen nat så mørk, ingen storm så stærk og ingen sømand så fortabt, at dets lys ikke kan nå ud til undsætning. Det byder: »Denne vej til sikkerhed. Denne vej hjem.«

Herrens fyrtårn udsender signaler, som let genkendes og aldrig svigter. Må jeg foreslå tre sådanne signaler, der – hvis de følges – kan føre os gennem livets storme:

1. Vælg jeres venner med omhu.
2. Planlæg jeres fremtid med et formål for øje.
3. Omgiv jeres liv med tro.

FOR DET FØRSTE: VÆLG JERES VENNER MED OMHU

En undersøgelse, som blev foretaget i udvalgte ward og stave i Kirken for nogle år siden, viste os noget interessant. De, hvis venner giftede sig i templet, giftede sig sædvanligvis også selv i templet, mens de, hvis venner

Omgiv jer med dem, der, ligesom I selv, ikke blot lægger planer for midlertidig magelighed, kortsigtede mål eller selviske ambitioner, men i stedet lægger planer for det, der betyder mest – nemlig evige mål.

ikke giftede sig i templet, som regel ikke giftede sig i templet. Vennernes indflydelse syntes at være lige så stærk som forældrenes opfordringer og mere afgørende end undervisningen i klasserne eller afstanden til templet.

Vi har det med at blive som dem, vi beundrer. Ligesom i Nathaniel Hawthornes klassiske beretning om »Det store stenansigt«, antager vi samme manerer, holdninger og opførsel, som dem vi beundrer – og det er som regel vore venner. Omgiv jer med dem, der ligesom I selv, ikke blot lægger planer for midlertidig magelighed, kortsigtede mål eller selviske ambitioner, men i stedet lægger planer for det, der betyder mest – nemlig evige mål.

Ikke alene påvirker jeres vennekreds jeres tankegang og opførsel i væsentlig grad, men I påvirker også deres. Mange ikkemedlemmer er kommet ind i Kirken takket være venner, der tog dem med til aktiviteter i Kirken. Jeg vil fortælle jer en dejlig familieoplevelse, som begyndte tilbage i 1959, da jeg blev kaldet til at præsidere over den canadiske mission, som havde sit hovedsæde i Toronto.

Vores datter, Ann, fyldte fem, kort efter at vi ankom til Canada. Hun så missionærerne udføre deres arbejde, og hun ville også gerne være missionær. Min hustru viste sin forståelse ved at lade Ann tage nogle eksemplarer af *Children's Friend* (Kirkens engelsksprogede børneblad)

med i skole. Det var ikke nok for Ann. Hun ville også have et eksemplar af Mormons Bog med, så hun kunne tale med sin lærerinde, frøken Pepper, om Kirken. Jeg synes, at det er ganske gribende, at vi for nogle få år siden, mange år efter at vi vendte hjem fra Toronto, kom hjem fra en ferie og fandt et brev fra frøken Pepper, hvori der stod:

»Kære Ann.

Prøv at tænke mange år tilbage. Jeg var din skolelærer i Toronto i Canada. De eksemplarer af *Children's Friend*, som du tog med i skole, gjorde et dybt indtryk på mig. Jeg var imponeret over din hengivenhed for en bog, som hed Mormons Bog.

Jeg besluttede mig for, at jeg en dag ville besøge Salt Lake City og se, hvorfor du talte, som du gjorde, og hvorfor du troede, som du gjorde. I dag havde jeg den fornøjelse at besøge jeres besøgscenter på Tempelpladsen. Takket være en femårig pige, som vidste, hvad hun troede på, har jeg nu fået en bedre forståelse af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Frøken Pepper døde kort efter det besøg. Hvor var vores datter Ann dog lykkelig, da hun kunne besøge templet i Jordan River i Utah og udføre ordiancer for sin elskede skolelærerinde, som hun havde været ven med for længe siden.

FOR DET ANDET: PLANLÆG JERES FREMTID MED ET FORMÅL FOR ØJE.

I Lewis Carrolls klassiker *Alice i eventyrland* kommer Alice til en korsvej, hvor to veje strækker sig i hver sin retning. Hun møder Filurkatten, som Alice så spørger: »Hvilken vej skal jeg vælge?»

Katten svarer: »Det kommer an på, hvor du gerne vil hen. Hvis du ikke ved, hvor du vil hen, kan det jo være lige meget, hvilken vej du vælger.«³

I modsætning til Alice ved vi alle sammen, hvor vi vil hen. Det har betydning, hvilken vej vi går, for den vej, som vi følger i dette liv, fører til den vej, som vi følger i det næste.

Jeg bønfaller jer, mine unge brødre og søstre, om at huske på, hvem I er. I er den almægtige Guds sønner og døtre. I har en mission at udføre, et liv at leve, bidrag at yde og et mål at nå. Guds riges fremtid her på jorden vil, til en vis del, fremmes af jeres hengivenhed.

Lad os huske på, at Guds visdom kan virke som dårskab i menneskers øjne, men den allervigtigste lektie, vi kan lære i dette liv, er, at når Gud taler, og vi adlyder, så handler vi altid ret. Nogle tåbelige mennesker vender ryggen til Guds visdom og følger de skiftende trends, den falske popularitetens lokken og den øjeblikkelige spænding. Deres adfærd minder om Esaus katastrofale oplevelse, da han byttede sin førstefødselsret bort for en skål linser.⁴

Og hvad er følgerne af sådanne handlinger? Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at det at vende sig fra Gud medfører brudte pagter, knuste drømme, mistede ambitioner, forduftede planer, uindfrie forventninger, knuste håb, fejlanvendt energi, fordærvet karakter og ødelagte liv.

Jeg trygler jer om at undgå det kviksand. I har en ædel fødselsret. Ophøjelse i det celestiale rige er jeres mål.

Sådan et mål nås ikke ved en storslået indsats, men er snarere

Hver lektion i Kirken, hver bøn, hvert stævnmøde, hver ven og hver fest har betydning for det mål, som hedder tempelægteskab – det store skridt hen mod 13-tallet i livets karakterbog.

resultatet af livslang retskaffenhed, summen af kloge valg og en vedvarende målrettedhed. Ligesom det eftertragtede 13-tal i karakterbogen kræver evigt liv en indsats. 13-tallet er resultatet af hvert eneste emne, hver eneste prøve, hver eneste time, hver eneste eksamen, hver eneste projekt og hver eneste opgave. På samme måde har hver lektion i Kirken, hver bøn, hvert stævnemøde, hver ven og hver fest betydning for det mål, som hedder tempelægteskab – det store skridt hen mod 13-tallet i livets karakterbog.

Vores mål er at opnå, ja, at stræbe efter fuldkommenhed. Men husk, at hver i livet handler det ikke om at overgå de andre, men derimod at overgå os selv. At slå vores egen rekord, at lade i dag være bedre end i går, at bære vore trængsler smukkere, end vi troede, vi kunne, at give mere, end vi før har givet, at udføre vores arbejde med større kraft og bedre resultat, end nogensinde før – det er det egentlige mål. Og hvis vi skal opnå det, må vore holdninger afspejle en beslutsomhed i at få det meste ud af vore muligheder. Vi vender os fra den fristende lokken og farlige snare, som så snedigt og omhyggeligt opstilles af »opsættelsens mester«. For to århundreder siden sagde Edward Young, at »opsættelse er en tidsrøver«. Faktisk er opsættelse meget mere end det. Det stjæler vores selvrespekt. Det plager os og ødelægger vores morskab. Det berøver os den fulde indfrielse af vore håb og drømme. Når vi ved det, kan vi ruske os selv vågne i erkendelsen af, at »dette er mine muligheds dag. Jeg vil ikke spille den«.

Måske havde apostlen Paulus vores tid i tankerne, da han belærte de korintiske hellige om, at livet er som et væddeløb. »Ved I ikke, at de, der er med i et løb på stadion, alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb sådan, at I vinder den!«⁶

Forfatteren til Prædikerens Bog skrev også om dette emne: »... løbet afhænger ikke af de hurtige, krigen ikke af de tapre,«⁷ men af dem, der holder ud til enden.

Livets løb er ikke frivilligt. Vi er med på banen og

løber, hvad enten vi har lyst til det eller ej. Nogle ser kun målet tåget foran dem og foretager dyrt betalte svinkeærinder, som fører til skuffelse og fortvivlelse. Andre ser klart løbets præmie og holder trofast ud. Denne præmie, dette høje og ønskværdige mål, er intet andet end evigt liv i Guds nærhed.

Når I planlægger jeres liv med et formål for øje, åbnes kundskabens og inspirationens skatkiste for jer.

FOR DET TREDJE: OMGIV JERES LIV MED TRO.

Midt i vor tids forvirring, samvittighedens kampe og dagligdagens kaos kan en urokelig tro blive vores livs anker.

Ved at søge vor himmelske Fader i personlig bøn og familiebøn kan vi og vore kære opnå opfyldelsen af det, som den store engelsk statsmand William E. Gladstone beskrev som det, verden trænger allermost til: »En levende tro på en personlig Gud.« En sådan tro vil oplyse vores vej som Herrens fyrttårn.

Når I har en urokelig tro på den levende Gud, når jeres ydre handlinger afspejler jeres indre overbevisning, besidder I den samlede styrke af synlige og usynlige dyder. Sammen giver de en sikker sejlsd gennem alle oprørske vande.

Uanset hvor vi befinder os, kan vor himmelske Fader høre og besvare de bønner, som opsendes i tro.

For mange år siden, under mit første besøg til den berømte landsby Sauniatu på Samoa, som præsident David O. McKay holdt så meget af, mødtes min hustru og jeg med en større forsamling af mindre børn – omtrent 200. Da vi havde afsluttet vores budskab til disse generte, men smukke børn, sagde jeg til den indfødte samoanske lærer, at vi skulle afslutte mødet. Mens han bekendtgjorde afslutningssalmen, følte jeg mig pludselig tilskyndet til personligt at hilse på hvert enkelt af disse børn. Et blik på mit ur afslørede, at tiden var for knap til et sådant privilegium, for vi skulle nå et fly ud af landet, så jeg skød tanken fra mig. Inden afslutningsbønnen

Midt i vor tids forvirring, samvittighedens kampe og dagligdagens kaos kan en urokkelig tro blive vores livs anker.

skulle bedes, følte jeg igen, at jeg skulle trykke hvert eneste barn i hånden. Jeg gjorde læreren opmærksom på mit ønske, og han sendte mig et bredt, smukt samoansk smil. På samoansk bekendtgjorde han det for børnene. De smilede glædestrålende.

Så afslørede læreren grunden til hans og deres glæde. Han sagde: »Da vi hørte, at et medlem af De Tolvs Råd skulle besøge os her på Samoa, så langt fra Kirkens hovedsæde, fortalte jeg børnene, at hvis de oprigtigt og inderligt ville bede og udøve tro, som den vi finder i Bibelens beretninger, så ville den apostel besøge vores lille landsby ved Sauniatu og ved deres tro ville han føle sig tilskyndet til at give hvert enkelt barn hånden.« Tårerne kunne ikke holdes tilbage, mens de dejlige drenge og piger generet trådte frem og hviskede den smukke samoanske hilsen til os: »Talofa lava.« Vi havde set et gribende eksempel på tro.

Husk på, at tro og tvivl ikke kan eksistere i samme sind samtidig, for det ene vil bortjage det andet.

Skulle tvivlen banke på jeres dør, så sig til disse skeptiske, foruroligende og oprørske tanker: »Jeg foretrækker at holde fast ved min tro, ved mit folks tro. Jeg ved, at lykken og glæden findes her, og jeg forbyder jer, agnostiske, tvivlende tanker, at ødelægge mit tros hus. Jeg erkender, at jeg ikke forstår skabelsens proces, men jeg anerkender, at den er en kendsgerning. Jeg indser, at

jeg ikke kan forklare Bibelens mirakler, og jeg forsøger heller ikke at gøre det, men jeg anerkender Guds ord. Jeg var ikke sammen med Joseph, men jeg tror ham. Min tro er ikke kommet til mig ved hjælp af viden-skaben, og jeg vil ikke tillade såkaldt videnskab at tilintetgøre den.«

Må I altid omgive jeres liv med tro.

Når I, mine kære unge venner, vælger jeres venner med omhu, planlægger jeres fremtid med et formål for øje og omgiver jeres liv med tro, gør I jer fortjent til Helligåndens følgeskab. I kan have »et fuldkommen klart håb«. ⁸I kan af egen erfaring bekræfte sandheden af Herrens løfte: »Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden. Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.«⁹

Herrens fyrtårn svigter aldrig. Må vi følge de signaler, som det sender jer og mig, så vi kan finde sikkert hjem. □

NOTER

1. Henry Wadsworth Longfellow, »Moritur Salutamus«.
2. Gerald Massey, *The Home Book of Quotations*, red. Burton Stevenson, 1934, s. 121.
3. Se Lewis Carroll, *Alice i eventyrland*.
4. Se 1 Mos 25:29–34.
5. John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14. udg., s. 399.
6. 1 Kor 9:24.
7. Præd 9:11.
8. 2 Nephi 31:20.
9. L&P 76:5–6.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Vores vennekreds øver stor indflydelse på vores tanker og adfærd, ligesom vi gør på deres.
2. Nogle ser kun uklart målet forude og foretager dyrt købte svinkeærinder, som fører til skuffelser og fortvivlelse. Andre ser præmien klart – evigt liv i Guds nærhed – og holder trofast ud.
3. Når vi har en urokkelig tro på den levende Gud, når vore ydre handlinger afspejler vor indre overbevisning, kan vi sejle sikkert på de oprørte vande.

FOR GAMMEL TIL AT OMDELE NADVEREN?

Wayne B. Lynn

David vidste, at de søgte efter ham, så han krøb sammen på bænken bag bror Johnson. Han regnede ikke med, at diakonernes vejleder ville finde ham helt deromme bagved, selv om kirkesalen ikke var særlig fyldt, og det ville være svært at forblive uset.

Han vidste, at hvis de fandt ham, ville han blive bedt om at dele nadveren ud, og det havde han ikke lyst til. Han var præst nu og høj nok til at spille på skolens basketballhold. Det var pinligt at stå oppe foran i kirkesalen sammen med de små 12-årige diakoner, som alle syntes at være halvt så store som han.

Hans far havde holdt øje med ham oppe fra forhøjningen, og David kunne fornemme hans mishag. Men til Davids store overraskelse, blev han ikke bedt om at hjælpe diakonerne. Inden nogen kunne nå at spørge ham, havde bror Hensley meldt sig frivilligt.

Bror Hensley var nyt medlem af Kirken, ikke meget ældre end David og for nylig blevet ordineret til Det Aronske Præstedømme. Alle havde været begejstrede over at få at vide, at han blev undervist af missionærerne. Han havde været meget populær i skolen, og nu gik han i gymnasiet.

Han ragede op over diakonerne. Stolt gik han omkring og uddelte på værdig vis nadveren.

Flere medlemmer talte med bror Hensley i forhallen efter mødet. David kunne ikke undgå at høre, hvad de sagde, især ikke da han rykkede nærmere.

»Tak fordi du ville hjælpe os i dag,« sagde en eller anden. »Jeg håber ikke,

at det generede dig at være sammen med de unge diakoner.«

»Slet ikke,« hørte David ham til sin overraskelse svare. »Jeg betragter det som en stor ære. I ved vel godt, hvem der var den første, som nogen-sinde omdelte nadveren, ikke?« Og som svar på sit eget spørgsmål fortsatte han: »Det var Jesus Kristus, da han omdelte nadveren til sine apostle ved påskemåltidet. Så vidt jeg har forstået, administrerer og omdeler vore nutidige apostle og profeter nadveren til hinanden, ligesom vi gjorde i dag. Hvis de betragter det at omdele nadveren som et privilegium, så bør jeg også gøre det.«

David skyndte sig stille videre, mens han tænkte over det, som han lige havde hørt. Han besluttede, at han ville sidde, så man kunne se ham næste søndag. Han ville sidde, hvor de kunne finde ham. □

Wayne B. Lynn er medlem af Centerville 19. Ward i Centerville Sydstav i Utah.

▲ UNGE PIGER FRA BOTAFOGO WARD I ANDARAÍ STAV I RIO DE JANEIRO I BRASILIEN

HÅNDRÆKNING I

Rio

»Lad os give en håndsækning til ... mennesker! Lad os gøre os til venner med dem! Lad os være venlige mod dem! Lad os opmuntre dem! Lad os øge deres tro og kundskab om dette, Herrens værk.« Præsident Gordon B. Hinckley (»Den levende profets ord«, Liahona, august 1999, s. 15).

Femtenårige Renata Aruajos fodtrin gav genlyd, mens hun gik hen over det kolde flisegulv. Renata vidste, at når hun nåede enden af gangen og trådte ind i Unge Pigers klasse, var hun den eneste elev til stede. De nye wardsgrænser havde gjort hende til den eneste aktive pige i Unge Piger. »Jeg følte mig meget ensom,« mindes hun.

Renata er ikke ensom mere. Det engang så stille og næsten tomme klasse-lokale giver nu genlyd af de begejstrede stemmer fra 10 aktive unge piger i Botafogo Ward i Andaraí Stav i Rio de Janeiro i Brasilien. Denne forandring fandt sted i løbet af blot et år. Beretningen om disse unge piger illustrerer, hvad der kan ske, når Kirkens medlemmer følger præsident Gordon B. Hinckleys råd (som findes gennem hele denne artikel) om at række hånden ud – især til nye medlemmer, mindre aktive medlemmer og ikkemedlemmer.

HJÆLP DEM TILBAGE

»Der er nogle, som engang var varme i troen, men hvis tro er blevet kold. Mange af dem ønsker at komme tilbage, men de ved ikke helt, hvordan man gør. De har brug for venlige hænder, som rækker ud til dem« (»Ræk ud med en hjælpende hånd«, Stjernen, januar 1997, s. 83).

Det hele begyndte med de 18-årige tvillinger Camila og Sabrina Reis, som havde været mindre aktive i flere måneder. Da Vera Pimentel, som er præsidentinde for Unge Piger i det nye Botafogo Ward, begyndte at ringe til alle de mindre aktive piger og tilbyde kørelejighed til kirke og aktiviteter, var det nok for tvillingerne.

»Vi havde længe haft lyst til at vende tilbage, men vidste ikke, hvordan vi skulle bære os ad,« siger Sabrina. »Vera gjorde det let.«

BESVAR SPØRSMÅL

»Medlemmet ... vil være der til at besvare spørgsmål, når missionærerne ikke er til stede. Han vil være en ven med den nyomvendte, som gennemgår en stor og ofte vanskelig forandring« (»Find lammene, vogt fårene«, Liahona, juli 1999, s. 119).

Kort efter at Sabrina og Camila var vendt tilbage til Kirken, begyndte de selv at række ud til andre. Da Ana Carolina Batista, 14 år, begyndte at undersøge Kirken sammen med sin mor, stod tvillingerne klar til at hjælpe. Første gang Ana Carolina var i kirke, forsvandt hendes frygt som dug for solen, da tvillingerne satte sig ved siden af hende og viste hende, hvordan man skulle slå skriftsteder op under lektionen. »Det fik mig til at føle mig godt tilpas, for

RENATA ARAUJO

PAMELA SILVA

TATIANE PIMENTA

**Søster Pimentel
kom med en leg,
hvor alle pigerne
skulle anbringe
deres sko midt på**

▲ CAMILA OG SABRINA REIS

▲ DANIELE RAMALINO

▲ ANA CAROLINA BATISTA

gulvet, så skulle de tage en anden sko på og lære vedkommende at kende.

jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre. Det var en lettelse, at der var nogen, som kunne hjælpe mig,« mindes hun.

Ana Carolina siger, at tvillingernes venskab gjorde hendes beslutning om at blive medlem af Kirken meget lettere. Sabrina og Camila var også glade; deres lille klasse voksede.

TAG IMOD MED KÆRLIGHED OG OMSORG

»At blive en del af Kirken kan være en farefuld oplevelse. Hvis der ikke findes varme og stærke hænder til at hilse på den nyomvendte, og han eller hun ikke mødes med kærlighed og omsorg ... kan vedkommende falde om ved vejkanten« (Liahona, juli 1999, s. 121–122).

Kædereaktionen fortsatte, da Ana Carolina hjalp en anden undersøger. Tatiane Pimentel på 16 begyndte at komme i kirke, da hun og hendes familie blev præsenteret for Kirken af søster Pimentel. »Jeg følte mig meget genert, fordi jeg ikke kendte nogen,« siger Tatiane. »Jeg holdt mig stille hende i en krog.«

Men alt ændrede sig snart for Tatiane. »Jeg følte mig godt tilpas, fordi jeg havde fundet en ven.« Under en lektion lod søster Pimentel dem lege en leg, hvor alle pigerne skulle anbringe deres sko midt på gulvet, så skulle de tage en anden sko på og lære vedkommende at kende. »Det var sådan, at jeg begyndte at tale med Ana Carolina,« mindes Tatiane. »Hun blev min første ven, en ven, som gav mig megen opmuntring. Takket være hende, følte jeg mig i stand til at slutte mig til Kirken.«

FORTÆL OM EVANGELIET; VÆR EN VEN

»Hver eneste nyomvendte behøver ... en ven ... Hver eneste nyomvendte må næres gennem Guds gode ord (Moroni 6:4)« (Liahona, juli 1999, s. 122).

Carolina Caetano begyndte at komme til Unge Piger, da hendes forældre vendte tilbage til Kirken efter flere års inaktivitet. Skønt Carolina havde været glad for Primary som barn, var hun aldrig blevet døbt og var nu ubekendt med Kirken og dens medlemmer. »Når man vender tilbage, føler man sig meget genert, fordi man ikke kender nogen mere. Så til at begynde med kom jeg der ikke meget,« siger hun.

FOTO AF SKO: TAMARA H. BAVIETA

I løbet af et år steg antallet af aktive unge piger i Botafogo Ward fra 1 til 10.

Men snart begyndte missionærerne og søster Pimentel at besøge Carolinas hjem for at undervise hende om evangeliet. »Når [søster Pimentel] forberedte en lektion, kom hun hjem til mig for at forklare den for mig. Og hun hjalp mig altid med at læse Mormons Bog,« siger Carolina.

Carolina begyndte også at få venner. »Det, der virkelig hjalp mig med at vende tilbage og hjalp mig til at få et ønske om at blive døbt, var de venskaber, som jeg knyttede her. Pigerne var altid omkring mig. De ringede altid og sagde: »Kom til aktiviteterne. Kom på søndag.« De holdt mig altid til ilden.«

GIV OPGAVER

»Hver eneste nyomvendte fortjener et ansvar ... Den nyomvendte ved selvfølgelig ikke alt. Han eller hun vil sikkert begå fejl. Og hvad så? ... Det vigtigste er den vækst, som kommer« (Liahona, juli 1999, s. 122).

Ligesom Carolina vandt den 16-årige Katarina Echaniz hurtigt nye venner, da hun blev præsenteret for Kirken af et medlem af wardet. Takket være missionærlektionerne og hendes venners eksempel opnåede hun også hurtigt et vidnesbyrd. Kort efter sin dåb blev hun kaldet til præsidentskabet i rosenpigernes klasse. »Jeg følte et ansvar, fordi der var piger, som var afhængige af, at jeg passede min kaldelse,« siger hun. »Jeg ville gerne gøre det godt.« Katarina siger, at opgaven var med til at rodfæste hende i evangeliet.

GIV ALDRIG OP

»Jeg opfordrer os alle til at række hånden ud til vore brødre og søstre, som har kendt dette gengivne evangeliums skønhed og under en tid, og som så af en eller anden grund har forladt det ...

Hvis [medlemmer] vil tage imod den udfordring, tror jeg oprigtigt, at de vil smage den søde og vidunderlige følelse, som udspringer af at være et redskab i Herrens hånd til at føre nogen tilbage til aktivitet i hans rige og Kirke« (»Blive bedre hjemmelærere eller besøglærere«, Stjernen, september 1998, s. 37).

Lige fra første gang 16-årige Moema Duberley besøgte Kirken, holdt hun af det. »Pigerne var meget imødekommende og hjalp mig med at lære alle at kende,« siger hun. »Jeg følte, at Kirken var mit andet hjem.«

Men det blev vanskeligt for Moema at komme i kirke, da hendes mor holdt op med at komme der, nogle få måneder efter at de var blevet døbt. Til dels på grund af sin kaldelse, men mest på grund af deres venskab, begyndte Katarina at ringe til Moema.

»Til tider følte jeg, at jeg plagede Moema,« siger

»Pigerne var altid omkring mig,« siger Carolina. »De ringede altid og sagde: »Kom til aktiviteterne. Kom på søndag.« De holdt mig altid til ilden.«

MOEMA DUBERLEY ▲ KATARINA ECHANIZ ▲ CAROLINA CAETANO OG HENDES MOR

Katarina, »men jeg blev ved med at prøve, fordi jeg følte, at det var vigtigt, og jeg vidste, at Gud ville hjælpe mig, fordi jeg også bad.«

Efter at Katarina og de andre piger i nogle måneder havde besøgt Moema, blev hun helt aktiv igen. »Jeg vendte tilbage, fordi jeg savnede alt det, jeg havde lært i Kirken, og mit forhold til Gud og medlemmerne.«

Nu eksisterer der et særligt bånd mellem Moema og Katarina. »Jeg er meget taknemlig, fordi jeg havde brug for en ven, mens jeg var mindre aktiv,« siger Moema. »Jeg er taknemlig for, at Katarina støttede mig sådan. Når man har været væk fra Kirken, føler man, at man måske ikke bliver accepteret igen. Men når folk ringer, er det rart at vide, at man ikke er glemt.«

Hvad angår Katarina, »så er jeg lykkelig og taknemlig for, at Moema kom tilbage,« siger hun. »Og det virkede! Jeg bad, og det virkede.«

YD STØTTE

»Hver eneste nyomvendt er en søn eller datter af Gud. Hver eneste nyomvendt er et stort og alvorligt ansvar for os. Det er absolut bydende, at vi passer godt på disse memesker, som er blevet en del af os.« (Liahona, juli 1999, s. 122).

Deres venner i seminar hjalp de nyomvendte Daniele Ramalho på 14 og Pamela Silva på 16, da de flyttede til wardet.

»Når vi er sammen med ikkemedlemmer, er der nogle af fyrene, som gør nar ad os. Men drengene fra seminar passer på os og behandler os pænt,« siger Daniele. »De opmuntrer os også.«

»De er gode venner,« siger Pamela. »De kører os altid til seminar og aktiviteter.«

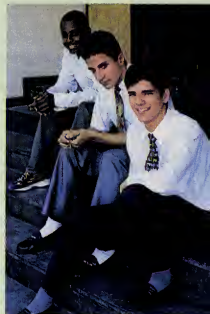
FORENET I TJENESTEN

»Det er vores pligt at række ud for at hjælpe, og det ikke blot vore egne, men også alle andre« (»Tak Herren for hans velsignelser«, Liahona, juli 1999, s. 105).

Ikke alene hjælper de unge piger i Botafogo Ward hinanden, de fortsætter også med at række hånden ud til andre, som endnu ikke er aktive, såvel som til andre i deres lokalsamfund. Hvad enten de hjælper til i en af byens parker eller på et herberg for unge hjemløse, hvad enten de skriver kort eller ringer til mindre aktive piger, hvad enten de taler med hinanden eller står sammen, når de citerer Unge Pigers motto, så eksisterer der et særligt bånd mellem disse piger, som stræber efter at være eksempler på profetens ord.

»I unge mænd og piger ... Jeg bønfaller hver eneste af jer om ... at lære de nyomvendte at kende og lægge armen om deres skulder og gøre jer til venner med dem ... Vil I ikke nok række hånden ud til hver eneste nyomvendte og hjælpe ham eller hende med at blive rodfæstet i troen« (møde, Guadalupe i Mexico, den 10. marts 1998). □

»Drengene fra seminar passer på os og behandler os pænt,« siger Daniele. »De opmuntrer os også.«

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

TEMLERS BETYDNING

»Hvert eneste tempel, som denne kirke har opført, har faktisk stået som et monument over vores tro på menneskesjælens udødelighed, at dette jordiske liv, som vi går igennem, er en del af en fortsat vandring opad, så at sige, og at lige så sikkert, som der er liv her, vil der også være liv der. Det er vores faste overbevisning. Den udspringer af Frelserens forsoning, og templet bliver, som jeg har nævnt, forbindelsen mellem dette liv og det næste. I templet beskæftiger vi os med det, der hører udødeligheden til. Vi ville ikke behøve at bygge templer til ægteskaber, hvis vi ikke troede på, at familien er evig. Vi bygger dem, så

familierne kan være evige. Alle de ordnancer, som finder sted; Herrens hus, bliver udtryk for vores tro på den grundlæggende lærdom. Templet bliver derfor det største inden for vores gudsdyrkelse, og har derfor stor og afgørende betydning for os.«¹

VÆR TRO MOD HERREN

»Vær tro mod Herren. Han er jeres styrke. Han er jeres frelse. Det

er ham, som kan velsigne jer. Det er ham, som ønsker at velsigne jer. Søg hen til ham for enhver gave og nåde og velsignelse. Knæl ned og bed og rejs jer så og gør hans vilje og sæt jeres lid og tro til ham, og så vil Gud velsigne jer. Det løfte giver jeg jer som hans tjener.«²

BLIV IKKE ET SVAGT LED

»I er en del af Guds storslåede proces, hvor andre mænd og kvinder er gået forud for jer. Alt, hvad I besidder i krop og sind, videregives gennem jer til kommende generationer, og det er så vigtigt, så evigt vigtigt, mine brødre og søstre, at I ikke bliver et svagt led i jeres generations kæde.«³

KATASTROFER OVER HELE VERDEN

»Jeg kender ikke årsagen til mange af de katastrofer [over hele verden], men et ved jeg dog, at Himlens Gud har givet os kristne ansvar for at tage os af dem, der bliver ofre for disse frygtelige ulykker ... Hvis vi følger Kristus, vil vi følge ham ved at gøre det, som han ønsker, at vi som hans efterfølgere skal gøre hver dag.«¹

ÅBENBARING ER EN PROCES

»Det, der hører Gud til, forstås ved Guds Ånd. Det er den forudsætning, som man går ud fra. Man modtager ikke åbenbaring, hvis man fornægter Guds kraft. Herren har sagt: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17). Det er hans ord. Åbenbaring er en proces, som kommer ... i forskellige former og på forskellige måder. Jeg kan uden

nogen tøven, ikke den mindste, sige, at jeg ved i hjertet, at Herren har gjort sin vilje kendt i mange ting ... I alle de mange anliggender, som vi har med at gøre, hundreder af dem, ja, faktisk tusinder, overalt i Kirken, beder vi om dem. Vi overvejer dem. Vi rådfører os med hinanden. Vi træffer en beslutning. Vi handler. Der er ingen tvivl i mit sind om, at den beslutning er inspireret. Det er åbenbaring i en af dens former.«²

GUDS PRÆSTEDØMME

»I denne kirke kan enhver værdig mand bære Guds præstedømme. Enhver værdig mand kan tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser. Enhver mand kan tjene i Kirkens ledelse. Enhver mand kan lægge hænderne på hovedet af sin hustru og sine børn og velsigne dem. Hvor er det dog vidunderligt. Hvor

er det dog en storslået gave, som vi kan tilbyde verden.«⁶

GÅ FREMAD

»I er med i overhalingsbanen i en storslået kirke, som ruller fremad, og I skal holde trit med den. I skal leve op til den, til dens lærdomme, og hjælpe den med at rulle frem. Jeres forpligtelse i forbindelse med jeres ansvar i Kirken er lige så stor som min forpligtelse i forbindelse med mit ansvar for at få værket til at rulle frem.«⁷ □

NOTER

1. Interview med Vern Anderson fra *Associated Press*, den 20. april 1999.
2. Regionalkonference i Santiago i Chile, den 26. april 1999.
3. Regionalkonference på Oahu i Hawaii, den 23. januar 2000.
4. Nadværmøde i East Mill Creek 12. Ward, den 26. december 1999.
5. Interview med *Deseret News*, den 25. februar 2000.
6. Møde i Singapore, den 30. januar 2000.
7. Regionalkonference i Salt Lake City i Utah, den 28. februar 1999.

KRISTI ÅND

Et lys i mørket

»I [BØR] FLITTIGT [RANSAGE] I KRISTI
LYS, SÅ AT I KAN SKELNE GODT FRA ONDT«
(MORONI 7:19).

Daniel K. Judd

Nutidige skrifter hjælper os til at forstå, at Kristi Ånd ikke blot er en kilde til sandhed; det er det middel, hvorved Gud hjælper os i alle aspekter af vores liv. Når vi forstår læren om Kristi Ånd, kan vi forstå, at det er en gave fra en kærlig himmelsk Fader, en gave, som skal lede og vejlede alle hans børn.

Profeten Mormon beskrev Kristi Ånd som et af de mest grundlæggende midler, som Gud anvender til at støtte og vejlede os med:

»Thi se, Kristi Ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømmes. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på

Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud.

Men I kan vide med fuldkommen sikkerhed, at det, der overtaler mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro på Kristus, til at fornægte ham og ikke tjene Gud, kommer fra djævelen; thi på denne måde virker djævelen; han tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke én, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham« (Moroni 7:16–17; fremhævelse tilføjet her og i det øvrige citerede materiale).

BESKRIVELSE AF KRISTI ÅND

Skønt vore nutidige skrifter ikke indeholder detaljerede oplysninger om, hvordan Kristi Ånd virker, så beskriver de dog dens formål og påvirkning. Fra Lære og Pagter erfarer vi, at Kristi Ånd »kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige

Kristi Ånd indbyder alle mennesker til at gøre godt, overtaler dem til at tro på Kristus og lærer dem, at de skal bede.

rum« (L&P 88:12) Den er solens, månens og stjernernes lys og den *kraft*, hvorved alt blev skabt (se L&P 88:7–10). Den »giver alting liv« og »er den lov, hvorved alting styres« (L&P 88:13). Kristi Ånd kaldes meget passende også for Kristi lys, fordi den »giver hvert menneske, som kommer til verden, lys« (L&P 84:46).

KRISTI ÅND OG HELLIGÅNDEN

Kristi Ånd forveksles ofte med Helligånden, Helligåndens gave og Jesus Kristus som åndeligt væsen. Noget af den forvirring udspringer naturligvis af, at begreber som *Herrens Ånd*, *Guds Ånd* og *Kristi Ånd* ofte anvendes ensbetydende i både skriften og samtaler, og det er ofte vanskeligt at afgøre, hvilken person eller gave som passagen henviser til. Det er denne uddelings profeter, der har lært os, at Kristi Ånd hverken er

Helligånden, Helligåndens gave eller Jesus Kristus som åndeligt væsen, men at det er den primære kraft, hvorved disse størrelser virker.

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sagde: »Vi siger ofte Guds Ånd, når vi mener Helligånden; ligeledes siger vi Helligånden, når vi mener Guds Ånd. Helligånden er en person i Guddommen og er ikke den, der oplyser hvert menneske, der kommer til verden. Det er Guds Ånd, der udgår gennem Kristus til verden, som oplyser enhver, der kommer til verden, og som strides med menneskenes børn, og fortsat vil strides med dem, indtil den bibringer dem en kundskab om sandheden og bringer dem i besiddelse af det større lys og Helligåndens vidnesbyrd.«¹

Ældste James E. Talmage (1862–1933) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at Kristi Ånd er det

»guddommelige middel«, hvorved Guddommen virker på mennesker og i naturen.²

Ældste Bruce R. McConkie (1915–1985) fra De Tolv Apostles Kvorum tilføjede: »Før og efter dåben er alle mennesker i større eller mindre grad begavet med den Ånd, som er Kristi lys.« Han sagde, at »et vidnesbyrd før dåben, for nu at udtrykke det i en lignelse, er som et lynglimt i en mørk og stormfuld nat ... der oplyser vejen.« Derefter sammenlignede han Helligånden med »middagssolens vedvarende stråler, der falder på livets vej og alt det, der omgiver den.«³

Profeter, både i fortid og nutid, har belært om, at Kristi Ånd har en *forberedende* funktion. Den bereder Guds børn på at modtage Helligåndens midlertidige vidnesbyrd, som følges af den mere vedvarende Helligåndsgave, som overdrages til dem, der bliver døbt. Et eksempel på denne proces kan ses i Mormons Bog i beretningen om kong Lamoni omvendelse. Selv om Lamoni besad kongemyndighed og havde lært, at »hvad [han] end gjorde, var det rigtigt«, så antyder teksten, at han dog vidste, at det var forkert at slå de tjenere ihjel, som han ikke mente havde tjent ham godt: »Til trods for, at [kong Lamoni og hans far] troede på en stor ånd, mente de, at hvad de end gjorde, var det rigtigt; alligevel begyndte Lamoni at frygte såre meget for, at han havde gjort uret ved at dræbe sine tjenere« (Alma 18:5).

Ud fra dette vers kan vi konkludere, at vi alle, som sønner og døtre af Gud, har en samvittighed (se Rom 2:14-15). Skønt sandheden i kong Lamonis hjerte var overskygget af tradition og synd, virkede en ånd dog på ham, så hans fornemmelse af ret og uret vækkedes til live. Kong Lamonis oplevelse fortsatte og forstærkedes, så han »styrtede ... til jorden, som om han var død« (Alma 18:42).

Bemærk beskrivelsen af kong Lamoni's oplevelse, mens han var overvældet: »Ammon ... vidste, at kong Lamoni var under Guds magt; han vidste, at vantroens mørke slør var blevet fjernet fra hans sind, og at det lys,

der *oplyste* hans forstand, og som var Guds herligheds lys og hans godheds vidunderlige lys, havde indgydt hans sjæl sådan fryd; mørkets sky var fordrevet, og det evige livs lys var tændt i hans sjæl; ja, han vidste, at det havde overvældet hans naturlige legeme, og han var henrykket i Gud« (Alma 19:6).

Ammon synes at beskrive Kristi lys, der virkede på kongen for at berede ham på at modtage Helligåndens vedvarende følgeskab. Kong Lamoni og hans tjenere blev siden døbt, og skønt det ikke udførligt er beskrevet i denne beretning i skriften, kan vi være sikre på, at den guddommelige orden blev fulgt, og at de derefter fik overdraget Helligåndens gave (se 2 Nephi 31:14).

Det yderligere lys, som følger med modtagelsen af Helligåndens gave, ses tydeligt i Ammons oplevelse. Han udviste stor kraft, da han forsvarede kongens flokke (se Alma 17:36–37; 18:2), og han blev senere fyldt »af Guds Ånd, [så han] *gennemskuede kongens tanker*« (Alma 18:16).

Ammon beskrev yderligere velsignelser med disse ord: »... jeg er kaldet ved hans *hellige ånd* til at belære dette folk om disse ting, så de må komme til kundskab om det, der er retfærdigt og sandt.

Øg en del af den *ånd* bor i mig og giver mig kundskab og magt i forhold til min tro på Gud og attrå til ham« (Alma 18:34-35).

OPDAGELSENS OG INTELLEKTETS LYS

Kristi Ånd er den kraft, som oplyser vores intellekt, når vi søger at kende himlens og jordens mysterier (se L&P 88:11). Nephi fortæller os, at »Guds ånd ... virkede på manden,« som vi ved er Columbus, og at »Guds ånd virkede på andre folk [som for eksempel pilgrimene, puritanerne og andre], og de kom ud af fangenskab og drog over de mange vande« (1 Nephi 13:12–13). Vi kan også læse Herrens løfte til Nephi om, at være hans »lys i ørkenen«, mens han rejste til det forjættede land (1 Nephi 17:13).

Alma skrev om forandrede hjerter og sjæle, som blev

»oplyst ved det evige ords lys« (Alma 5:7). Han beskrev også lysets »synlige« natur i følgende passage: »O, er det, da ikke en virkelighed? Jeg siger jo; thi det er lys, og alt lys er godt, fordi det er synligt; derfor kan I vide, at det er godt« (Alma 32:35).

Mange af verdens store ledere, videnskabsfolk, kunstnere og filosoffer har været velsignet med Kristi lys' indflydelse. I 1798 skrev Det Første Præsidentskab, at store religiøse ledere, »såsom Muhammed, Kong Fuzi og reformatorerne, såvel som filosoffer som Sokrates, Platon og andre, modtog en del af Guds lys ... til at oplyse nationerne.«⁴

Præsident Joseph Fielding Smith (1876–1970) skrev: »De, som gør disse opdagelser, bliver inspireret af Gud, ellers ville de aldrig kunne gøre dem. Herren inspirerede Edison, Franklin, Morse, Whitney og alle de andre opfindere og opdagere, og gennem den inspiration fik de den nødvendige kundskab og kunne så arbejde og opfinde, som de har gjort til gavn for verden. Uden Herrens hjælp ville de have været lige så hjælpeløse, som mennesker var i de forrige tidsaldr.«⁵

SAMVITTIGHEDENS LYS

Skønt Kristi Ånd manifesterer sig på mange forskellige måder, så kommer dens mest personlige og vigtigste funktion til udtryk i

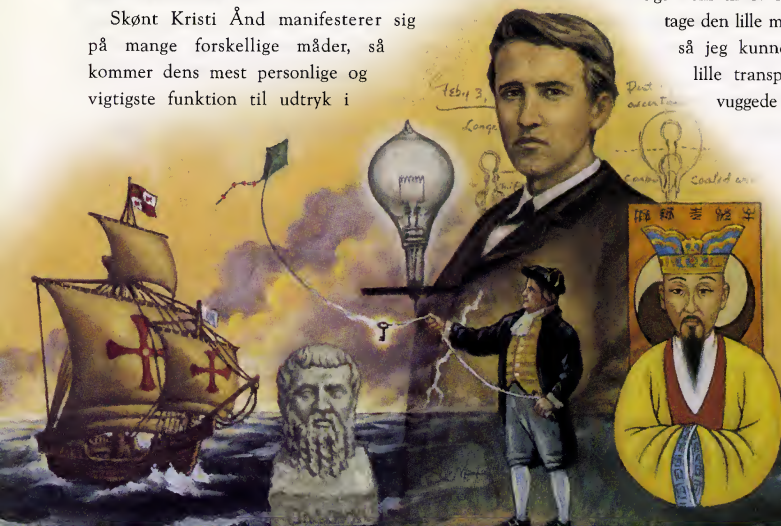
vores samvittighed, eller det at kende »godt fra ondt« (Moroni 7:16). Det er gennem vores samvittighed at vi først fornemmer vor himmelske Faders kærlighed, han, som gør »alt for folkets velfærd og lykke« (Helaman 12:2).

Selv om samvittigheden kan hæmmes, så kan vi opleve den, Kristi lys eller Kristi Ånd, på forskellige måder. Hvis vi lever trofast, oplever vi vores samvittighed som en stille opfordring, der tilskynder os til at gøre godt. Hvis vi ikke lever trofast, oplever vi vores samvittighed som en skyldfølelse.

Når vi følger Kristi lys, kan det føre os til fred og større forståelse, mens det at gå imod det, som vi ved er rigtigt, fører til fortvivlelse og forvirring, og det fører ofte til større problemer. Store, truende problemer begynder som regel som små, enkle problemer. Læg mærke til følgende eksempel på samvittighedens tilskyndelser i en situation, som de fleste af os kan nikke genkendende til:

Min hustru havde spurgt, om jeg ville vugge vores datter Rachel i søvn. Jeg vidste, at jeg burde gøre det, men jeg ville hellere se fodbold i fjernsynet. Jeg fandt hurtigt frem til et kompromis: Jeg kunne tage den lille med ind på mit værelse, så jeg kunne se kampen på det lille transportable tv, mens jeg vuggede hende i søvn. Det var

Mange af verdens store ledere, videnskabsfolk, kunstnere og filosoffer har været velsignet med Kristi lys' indflydelse.

en salomonisk løsning. Jeg gik glip af den store farveskærm, men det var en ringe pris at betale for at være en god far!

Problemet opstod efter to minutters fjernsynskiggeri. Rachel begyndte at blive urolig. Tanken slog mig, at hvis jeg slukkede for fjernsynet, gik lidt med hende og sang for hende, ville hun nok falde til ro. Jeg vidste, at det ville være det rigtige at gøre, men gjorde jeg det? Nej. Jeg tilbragte den næste halve time med at kæmpe for at se kampen og vugge Rachel, mens jeg samtidig ærgrede mig over, at jeg ikke kunne gøre, som jeg havde lyst til!

Et karakteristisk kendetegn ved dem af os, som går imod det lys og den kundskab, vi besidder, er, at vi begynder at retfærdiggøre vore handlinger. Denne retfærdiggørelse kan komme i form af tanker, følelser og i nogle tilfælde fysiske symptomer. I Ordsprogenes Bog kan vi læse: »Den dummes færd er retscaffen i hans egne øjne« (12:15). I mit tilfælde med min datter Rachel gik min retfærdiggørelse ud på: (1) Jeg har arbejdet med vanskelige situationer hele dagen, så jeg trænger til at få lidt fred; (2) Min kone er meget bedre egnet til at tage sig af spædbørn, end jeg er, så hun burde gøre det; (3) Min kone værdsætter ikke alt det, jeg gør, så det er urimeligt, at hun forlanger det her af mig; og (4) Jeg er så træt. Jeg trænger til at sidde ned og hvile mig.

Vi betragter ofte »synd« som noget alvorligt, såsom mord, hor eller en eller anden form for grov umoral. Skønt disse handlinger hører til de mest alvorlige synder, så belærer skriften os om, at når som helst vi ved, »hvad der er det rette, men ikke gør det, er [vi] en synder« (Jak 4:17). Skønt det er lidt ubehageligt at indrømme, så gik jeg imod det, jeg vidste var det rette, da jeg ikke rejste mig og vuggede den lille, og det er faktisk synd.⁶

Præsident Spencer W. Kimball (1895–1985) udtalte: »Der er mange årsager til menneskelig lidelse, deriblandt krig, sygdom og fattigdom, og den lidelse, som hver af disse forårsager, er meget håndgribelig, men jeg ville ikke være tro mod min kaldelse, hvis jeg ikke sagde, at den mest hårdnakkede årsag til menneskelig lidelse, den lidelse, som volder den dybeste smerte, er synd, overtrædelse af de bud, som Gud har givet os ... Hvis

nogen af os ønsker en mere præcis beskrivelse af, hvad vi hver især kan gøre for at leve et bedre liv, er det eneste, vi behøver at gøre, at lytte til vores samvittighed.«⁷

EN RIG VELSIGELSE

Hvor er vi dog velsignet ved at have fået Kristi Ånd, så vi kan kende godt fra ondt. Vor himmelske Fader har lovet os: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). Det er min bøn, at vi hver især vil følge Mormons opfordring og forstå og lytte til det indre lys: »Derfor beder jeg jer ... at I flittigt ransager i Kristi lys, så at I kan skelne godt fra ondt; og dersom I vil antage alt, hvad der er godt og ikke fordømme det, skal I visselig blive Kristi børn« (Moroni 7:19). □

Daniel K. Judd er medlem af Canyon View 5. Ward i Canyon View Stav i Orem i Utah.

NOTER

1. *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 56-57.
2. *Se Troartiklerne*, s. 465, note 3.
3. *A New Witness for the Articles of Faith*, 1984, s. 262.
4. Erklæring fra Det Første Præsidentskab, den 15. februar 1978.
5. *Lærdomme om frelse*, 1977, bind 1, s. 135.
6. Jeg er min kollega C. Terry Warner taknemlig, fordi han har hjulpet mig til at få en bedre forståelse af begreberne *samvittighed* og *synd*.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 155.

ET BREV FRA MICHAEL

Camielle Call-Tarbet
FOTOILLUSTRATION: MATT REIER

Jeg besluttede mig for, at ingen i vores familie nogensinde skulle have det sådan igen.

Jeg er ikke sikker på, hvorfor min mor viste mig brevet den dag. Som den ældste af seks børn og 1.g'er kunne jeg knap vente på, at jeg var færdig med gymnasiet, så jeg kunne flytte hjemmefra. Jeg var træt af at skulle være et godt eksempel og passe mine søskende, når mine forældre skulle i byen.

Måske fornemmede min mor på en eller anden måde, at det bedste hun kunne gøre for mig den dag, var at vise mig Michaels brev. Jeg kom tidligere hjem fra skole end mine tre brødre og to søstre. Jeg må indrømme, at jeg var lidt utålmodig, da mor sagde: »Jeg vil gerne vise dig noget.«

Jeg fulgte efter hende ind på min lillebrors værelse, hvor hun samlede et brev op fra hans hovedpude. Med sin store, klodsede 11-årshåndskrift havde Michael skrevet: »Jeg kommer ikke hjem i dag. Jeg hører ikke til i den her familie.«

Jeg kunne mærke tårerne løbe ned over mine kinder. Mor sagde: »Lad os tage hen og hente ham fra skole i dag.«

Jeg var for grådkvalt til at kunne sige noget. Jeg nikkede til min mor og besluttede for mig selv: *Ingen i vores familie skal nogensinde have det sådan igen.*

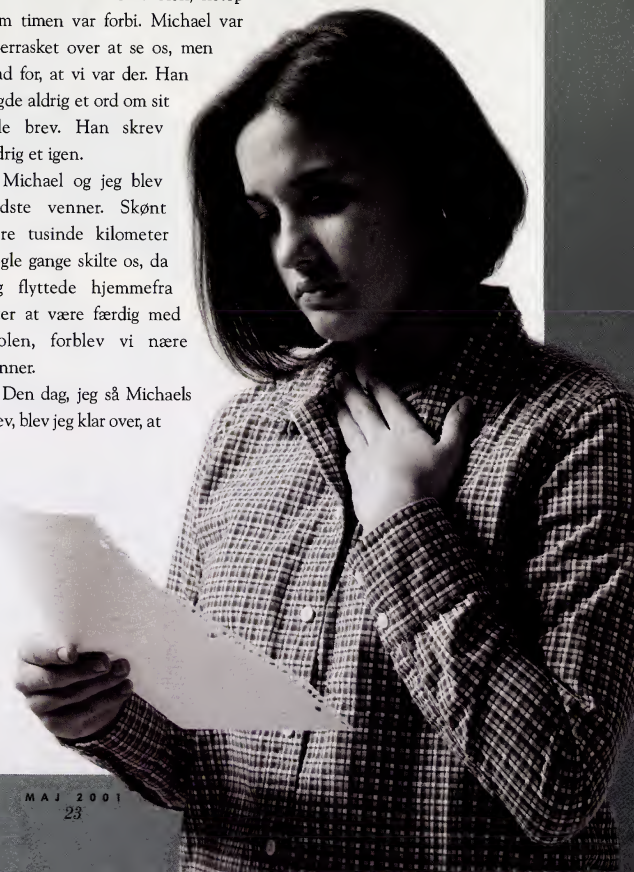
Vi nåede hen til skolen, netop som timen var forbi. Michael var overrasket over at se os, men glad for, at vi var der. Han sagde aldrig et ord om sit lille brev. Han skrev aldrig et igen.

Michael og jeg blev bedste venner. Skønt flere tusinde kilometer nogle gange skilte os, da jeg flyttede hjemmefra efter at være færdig med skolen, forblev vi nære venner.

Den dag, jeg så Michaels brev, blev jeg klar over, at

ingen betyder mere end dem, som vi kalder »familie«. □

Camielle Call-Tarbet er medlem af Smithfield 12. Ward i Smithfield Nordstov i Utah.

HOLD DIG FRA

KANTEN

Reffærdighedens
grænse er samtidig
syndens afgrund.
Pas på, du ikke
falder i. (Se L&P 1:31).

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ MAJ 2001

Lydighed medfører velsignelser

Diane S. Nichols

»... Jeg ... åbner jer himlens sluser og udøser velsignelse over jer i overmåle« (3 Nephi 24:10).

En aften betragtede en familie et frygteligt uvejr fra deres hjem nær stranden. Enorme bølger slog mod kysten og splintrede familien bådebro. Næste morgen fandt familien rester af bådebroen langs stranden. Men deres båd flød uskadt på vandet. Den blev holdt fast af et solidt anker. Ankeret havde hindret båden i at blive slyngt ind mod kysten og blive slået til pindebrænde.

Ligesom båden var tryk midt i uvejret, fordi den blev holdt på plads af ankeret, kan vi også føle os trygge, hvis vi lytter til og følger profeten. At adlyde hans råd er som et anker for os. Profeten fortæller os det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal gøre. Han fortæller os, hvordan vi kan opnå fred, selv i tider med frygt og bekymring.

For eksempel sagde Herren til profeten Joseph Smith, at han skulle advare folk mod at spise og drikke det, som er skadeligt. Vi kalder dette råd for visdomsordet (se L&P 89). Hvis vi efterlever det, bliver vi velsignet.

Præsident Gordon B. Hinckley har bedt os om at studere skrifterne og bede dagligt. Når vi gør det, føler vi inderlig fred. Ånden vidner for os, at vor himmelske Fader elsker os og besvarer vore bønner.

Lyt til profeten. Han taler på vor himmelske Faders vegne. Hvis vi er lydige, føler vi fred. Og ligesom båden, der er fastgjort med et anker, er vi sikre, selv om uvejret raser omkring os.

Forslag til fællestid

1. Fortæl historien om profeten Joseph Smith og Jacob Haun (se Primary 5, lektion 31). Forklar, at profeten rådede Jacob Haun til at bede folk forlade Haun's Mill. Bror Haun overbragte ikke profetens budskab, og mange liv gik tabt. Når vi følger profetens vejledning, bevæger vi os mod en sikker havn. Klip en masse cirkler ud af papir. Tegn et smilende ansigt på den ene halvdel af cirklerne og et surt ansigt på den anden halvdel af dem. Vis billeder af folk, der gør det, som profeten har bedt os om. Vis også billeder fra blade eller aviser, som viser folk, der gør noget, som profeten har bedt os om ikke at gøre (skændes; stjæle; ryge; drikke kaffe, te eller spiritus; og så videre). Lad børnene anbringe enten et smilende eller surt ansigt ud for hvert billede, alt efter om det er noget, som profeten ønsker vi skal gøre eller ej. Syng sange eller salmer, som har noget at gøre med de billeder, der ligger smilende ansigter ved.

2. Forklar, at præsident Brigham Young førte de første pionerer til Saltsøddalen. Mens pionererne fulgte profeten til dalen, markerede de ruten, så andre hellige kunne følge efter. Profeten fører os i dag ved at belære os om, hvad vi skal gøre for at vende tilbage til vor himmelske Fader. Træk en knap på en lang snor og bind snorens ender sammen. Lad børnene sætte sig i rundkreds og holde fast i snoren med begge hænder. Lad et af børnene gemme knappen i sin ene hånd. Syng »Hav tak for profeten, du sendte« (Salmer og sange, nr. 19). Lad børnene føre deres hænder frem og tilbage langs snoren, mens de i al hemmelighed lader knappen gå fra hånd til hånd i en vilkårlig retning, indtil lederen stopper sangen. Lad det barn, som sidder med knappen fortælle om en måde, hvorpå vi kan følge profeten. Fortsæt sangen og lad knappen vandre igen. Bær vidnesbyrd om, hvordan det har hjulpet dig at følge profeten. □

Instruktioner

1. Lim denne side på karton og klip billedrammerne ud.
2. Farvelæg billederne af børn, der følger profeten.
3. Under hvert billede skriver du, hvordan du kan følge profeten, ligesom barnet på billedet gør.
4. Hæng billederne op et sted, hvor de dagligt kan minde dig om noget af det, som du kan gøre for at følge profeten.

Lad os lave en aftale

T. S. Hettinger

Katrine så på køkkenbordet, som var dækket med snavede tallerkener, og prøvede at bestemme sig for, hvor hun skulle begynde. »Det er ufatteligt, at sommerferien næsten er forbi,« sukkedde hun, mens hun begyndte at stable tallerkerne.

»Jeg ved, hvad du mener,« sagde Bettina. »Det er sidste uge af sommerferien, og vi har stadig ikke været henne i det nye badeland.

Tror du, at mor tager os med derhen, hvis vi spørger hende?«

»Måske,« sagde Katrine, mens hun bar tallerkener hen til vasken. »Men jeg ved, at mor har meget travlt i denne uge. Og vi har jo lavet en masse sjov i løbet af ferien. Vi kom bare aldrig i badeland.«

Bettina fulgte efter Katrine hen til bordet. Hun kiggede på, mens hendes søster samlede glas og bestik sammen. »Tja, hvis man da kan kalde det at køre en hel dag for at komme til familiekomikken for sjovt,« mumlede hun.

»Det var da sjovt,« sagde

Katrine. »Du er bare muggen.« Hun tog fire glas og gik tilbage til vasken. Bettina fulgte efter.

»Det var da okay,« samtykkede Bettina, »men vi er nok de eneste på hele skolen, som ikke har været i badeland.«

Katrine mistede tålmodigheden og vendte sig mod Bettina. »Gider du nu holde op med at brokke dig og så hjælpe mig med opvasken.«

Bettina himlede med øjnene og begyndte at fylde vand i vasken, netop som deres mor kom ind.

»Tak fordi I tager opvasken,« sagde mor. »Jeg er virkelig taknemlig for alt det, I gør.«

»Det er ikke noget, mor,« sagde Katrine smilende.

»Nej,« sagde Bettina samstemmende. »Vi stod bare og talte om, at det var trist, vi aldrig nåede hen til det nye badeland.«

»Ja, det er en skam,« sagde mor. Hun tænkte sig om et øjeblik, så sagde hun: »Lad os lave en aftale. Jeg skal ordne nogle ærinder i morgen tidlig. Hvis I to rydder op på jeres

værelser, mens jeg er væk, så køber jeg billetter til badeland, og så kan vi tage derhen, når jeg kommer hjem.«

»Alle tiders!« jublede Bettina.

»Det er en aftale,« sagde Katrine.

Næste morgen sprang Katrine ud af sengen. Mor var allerede taget af sted. »Godmorgen,« sagde Katrine til sin mormor.

»Godmorgen. Vil du have morgenmad?« spurgte mormor.

Katrine nikkede. »Bettina og jeg skal rydde op på vores værelser. Og så tager mor os med i det nye badeland.«

»Ja, det sagde din mor,« sagde mormor. »Er du sød at vække Bettina?«

»Hvorfor har du så travlt?« surmulede Bettina, da Katrine prøvede at overtale hende til at stå op.

»Vi skal spise morgenmad og rydde op.«

»Nej, det behøver vi ikke. Du hørte selv, hvad mor sagde. Hun køber billetterne, mens hun er ude. Når hun allerede har købt billetter, vil hun ikke snyde os for turen. Så

vi behøver ikke at rydde op på værelserne.«

Katrine så vred ud. »Men vi lavede en aftale.«

»Hvis du er så ivrig, så kan *du* jo rydde op på dit værelse. Sig til mormor, at jeg spiser morgenmad senere. Lige nu vil jeg sove.«

Katrine traskede ned i køkkenet igen.

»Hvad er der i vejen?« spurgte mormor.

»Bettina siger, at hun ikke vil rydde op. Hun tror, at mor lader os komme i badeland, selv om vi ikke rydder op,« forklarede Katrine.

»Hvad mener du?« spurgte mormor.

»Vi lovede at rydde op på værelserne,« sagde Katrine, »så det har jeg i sinde at gøre.«

»Godt,« sagde mormor, »du har truffet din beslutning, og så må du lade Bettina træffe sin. Af og til vil vi gerne træffe beslutninger for andre, men det kan vi ikke.«

Da Katrine havde spist morgenmad, marcherede hun op på sit værelse. Hun besluttede at begynde med at flytte alt væk fra gulvet. Til at begynde med var hun

vred på Bettina, fordi hun ikke ryddede op, men snart efter koncentrerede hun sig om opgaven.

Da mor kom hjem, var Katrine ved at stille bøger på plads på en hylde.

»Hvor er din søster?« spurgte mor.

»Hun ser fjernsyn,« svarede Katrine.

»Rydder hun ikke op?«

Katrine rystede på hovedet.

Netop da dukkede Bettina op i døren. »Davs, mor,« sagde hun muntert. »Har du købt billetterne?«

»Ja,« sagde mor. »Har du ryddet op?«

»Jeg kom op for at begynde nu.«

Mor rystede på hovedet. »Det er lige meget.«

Bettina så hen på Katrine og smilede et hvad-sagde-jeg-smil. Men hendes smil blegnede, da mor tilføjede: »Du kan rydde op, mens Katrine og jeg er i badeland.«

Bettina måbede. »Hvad mener du?«

»Du holdt ikke din del af aftalen, så du kan ikke komme med.«

Bettina kunne ikke tro sine egne ører. »Men har du ikke allerede købt billet til mig?«

»Jeg købte billet til piger, der holder, hvad de lover. Holdt du dit løfte?«

Bettina hang med hovedet. »Nej.«

»Hvorfor ikke?«

»Jeg troede, du ville lade mig komme med alligevel.«

»Du traf en beslutning. Nu må du leve med konsekvenserne.«

Tårerne trillede ned ad Bettinas kinder. »Det er ikke retfærdigt.«

Mor lagde armen om Bettina. »Jeg ved godt, at det ikke er det, du havde håbet,« sagde mor, »men det er retfærdigt.«

Bettina kiggede, da mor og Katrine tog af sted. »Jeg ville så gerne have været med,« sagde hun.

Mormor nikkede. »Du traf et dumt valg. Nu må du lære af din fejltagelse. Hvis din mor havde taget dig med i badeland, ville du have troet, at det var helt i orden at love noget, som du ikke havde i

sinde at holde. Og det er det ikke. Kan du forstå det?«

»Ja, det tror jeg nok.«

»Nå, men jeg har et tilbud, hvis du er interesseret.«

Bettina kiggede op. »Hvad er det?«

»Hvis du rydder op på dit værelse, så kan vi bage småkager til familien, når du er færdig.«

»Det er en aftale,« sagde Bettina og gik op til sit værelse. »Og denne gang mener jeg det.« □

»Du må ikke give op«

Charlene Germaine Meyer

Jeg havde overladt vores bæk på tredje række til missionærerne og deres undersøgere og fået min lille familie på plads på den bageste bæk. Jeg vidste ikke, at min niårige datter Tracy havde i sinde at bære sit vidnesbyrd for første gang den fastesøndag.

Tre gange i løbet af mødet rejste Tracy sig og begyndte at gå op mod forhøjningen. Hver gang var der en anden, som også rejste sig, og så løb Tracy tilbage til sin plads. Klokken var mange. Jeg sagde: »Du skal bare gå derop, skat. Du må ikke give op.«

Efter det næste vidnesbyrd tog hun en dyb indånding og begyndte den lange vandring. Men den næste, der rejste sig, var førsterrådgiveren i biskoprådet, som takkede medlemmerne for deres vidnesbyrd. Tracy blev ved med at gå.

Organisten begyndte at spille afslutningssalmen. Tracy blev ved med at gå.

Mens forsamlingen sang, blev Tracy ved med at gå.

Tårerne strømmede ned over mine kinder, da hun satte sig ved siden af biskoppens rådgiver. Han lagde armen om hende og hviskede noget til hende. Og lige inden afslutningsbønnen bekendtgjorde rådgiveren, at

der var en til, der ønskede at bære vidnesbyrd den dag.

Tracy aflagde et dejligt vidnesbyrd – som et barn, der ikke var døbt, selv om resten af hendes primaryklasse var det. Ene af alle havde hun ikke været i dåbens vande, fordi hendes far, der ikke var medlem af Kirken, ikke havde givet sin tilladelse.

Tracy forblev trofast. Hun blev ved at bede om, at hun kunne få sit hjertes ønske opfyldt. Hun »blev ved med at gå«. Hun gav aldrig op.

Denne samme rådgiver i biskoprådet, som havde lagt armen om hende ved vidnesbyrd-

mødet, ledte senere dåbsmødet for Tracy og hendes lillesøster. Jeg har aldrig set børn, der strålede mere af glæde.

Men det dåbsmøde var ikke slutningen på historien. I juni 1999 blev Tracys far døbt og bekræftet som medlem af Kirken. Et år senere strålede Tracys smil endnu klarere, da hendes familie blev beseglet for tid og evighed i templet. □

Charlene Germaine Meyer er medlem af Loomis 1. Ward i Rocklin Stav i Californien.

FORNY

din dåbspagt

Når du tager nadveren, minder du Herren – og dig selv – om din forpligtelse til at være lydig, Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Selv efter dåben begår vi fejltagelser. Herren har derfor gjort det muligt for os at forny vores dåbspagt ved at modtage nadveren hver uge« (Stjernen, oktoberkonferencen 1984, s. 147).

ÆLDSTE LYNN G. ROBBINS

FRA DE HALVFJERDS

Fra et interview med Kellene Ricks Adams

Da jeg var tre år, var onkel Jim på mission. Onkel Jim gjorde indtryk på mig. Han var to meter høj og en god mand. Jeg ville være som han.

Jeg besluttede, at jeg ville på mission, så jeg kunne være som onkel Jim. Siden da opstod der aldrig tvivl i mit hjerte om, hvorvidt jeg skulle på mission. Og den ene beslutning havde stor indflydelse på mit liv. Da jeg havde fundet den kurs, jeg ville følge, udnyttede jeg enhver mulighed for at forberede mig. Fordi jeg havde min fremtidige mission i tankerne, nærede jeg et stærkt ønske om at lære evangeliet at kende gennem mine år i Primary og gennem min ungdom, og jeg havde mange oplevelser, som hjalp mig til at forberede mig.

Mine bedstefædre var på mission på et tidspunkt i Kirkens historie, hvor ikke alle unge mænd blev opfordret til det. Det har altid gjort indtryk på mig, og gjort mig stolt af min arv. Hele min familie var interesseret i missionering. Da jeg var ganske lille, indgød mine forældre mig et ønske om at tjene på mission, og mens jeg voksede op, hjalp andre mennesker mig også frem mod det mål.

Men da jeg blev teenager, begyndte jeg at tvivle på, om jeg fik lov til at komme af sted på mission. Anden verdenskrig havde afholdt min far fra at tjene som missionær, hvilket han så inderligt havde håbet på. I mit tilfælde var det Vietnamkrigen, som rasede. Kun to unge mænd fra hvert ward i USA kunne blive fritaget fra militærtjeneste for at tjene som missionærer. Resten måtte håbe på at trække frinummer ved sessionen, så de kunne komme på mission. Jeg var bekymret og spekulerede på, om jeg mon fik lov til at opfylde min drenge-drøm.

Nogle få år før jeg var gammel nok til at rejse på mission, var jeg til en stavs-konference, hvor ældste Thomas S. Monson var den besøgende generalautoritet. Efter et af møderne gik min mor og jeg hen for at tale med ham. Jeg trykkede hans hånd, og vi talte sammen. Jeg husker kun en sætning fra den samtale. Han så mig lige i øjnene og sagde: »Du kommer på mission.« Fra da af var jeg ikke bekymret mere. Al min tvivl var væk.

Gennem mine teenageår beredte jeg mig på min mission. Da en kærlig vejleder for præsternes kvorum, David Poulsen, tilbød at lære præsterne missionerlektionerne, var vi et par stykker, som tog imod tilbudet. Vi kom frofast til klasser kl. 7.00 hver søndag.

Vi studerede missionerlektionerne, og jeg havde

Til venstre: Familien Robbins.

Til højre: Klar til aftensmad som cirka toårig.

lært de fleste af dem udenad, inden jeg overhovedet kom til missionærhjemmet. Et par gange tog vi endda ud og underviste medlemmer af wardet, som så spillede undersøgere. De fleste af dem var meget barskere, end de rigtige undersøgere, som jeg underviste! I 1971 blev jeg til min glæde kaldet til Den Nordargentske Mission.

En mission mejslers evangeliet ind i hjertet på én. Jeg kan godt lide den måde, som præsident Spencer W. Kimball (1895–1985) beskrev en mission som »Herrens universitet«, en mulighed for at tjene andre og lære mange af de dyrebare principper, som Herren ønsker, at hans disciple skal lære. Det er principper, som kan hjælpe os i alt, hvad vi gør fra da af, hvadenten det er at opbygge hans rige eller forbedre vores eget liv.

Da jeg vendte hjem fra Argentina vedblev missionering med at betyde meget for mig. Mens jeg uddannede mig ved universitetet, søgte jeg efter muligheder for at fortælle om evangeliet. Jeg giftede mig med Jan Nielson, og vi har lært vore syv børn betydningen af missionering.

Til venstre: I spejderuniform som 14-årig. Til højre: Som missionær, foran en mødesal i Argentina i 1973.

Hele min familie fik mulighed for at omsætte de lærdomme i praksis, da min hustru og jeg i 1994 blev kaldet til at præsidere over Montevideo Missionen i Uruguay. Samtidig tjente vores søn Jason i Portland Missionen i Oregon og vores søn Andy i Recife Missionen i Brasilien. Resten af familien nød vores missionæroplevelse i Uruguay.

Vi er helt sikkert en missionærmindet familie. Vi har erfaret, at der ikke findes noget større virke, nogen større glæde, end at forkynde Jesu Kristi evangelium.

Noget af det, som jeg holder allermost af, selv nu hvor jeg er medlem af De Halvfjerds, er at mødes med missionærerne og opleve den glæde, som kommer af at tjene Herren og arbejde sammen med andre, der også tjener ham.

Denne interesse for missionering, denne forpligtelse til at forkynde evangeliet, opstod, da jeg gik i Primary. Det er i den alder, at drenge burde beslutte sig for at blive missionærer. Den afgørende beslutning vil derefter påvirke alt, hvad de gør, mens de vokser op. □

MANDEN, SOM IKKE KUNNE GÅ

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

En gang, da Jesus forkyndte evangeliet, sad han i et hus sammen med mange mennesker.

Luk 5:17

Nogle mænd bragte en ven på en seng hen til ham. Vennen kunne ikke gå. Mændene kunne ikke få ham ind i huset, fordi der var så mange mennesker.

Luk 5:18-19

Mændene bar deres ven op på taget og sænkede ham og hans seng ned gennem taget.

Luk 5:19

Da Jesus så disse mænds store tro, sagde han til den syge mand, at han skulle tage sin seng og gå hjem. Manden rejste sig og var helbredt! Han tog sin seng og gik hjem, mens han priste Gud.

Luk 5:20, 24–25

BJERG- PRÆDIKENEN

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

En dag underviste Jesus sine disciple i evangeliet ude på en bjergskrånning ved Galilæa Sø.

Matt 5:1

Han fortalte dem, hvordan de skulle leve for at være lykkelige og kunne leve sammen med deres himmelske Fader igen. Det, som han lærte dem, vil også gøre os lykkelige.

Matt 5-7

Vi skal være milde, tålmodige og villige til at følge Herren.

Matt 5:5

Vi bør gøre vores bedste for at være retskafne.

Matt 5:6

Vi skal tilgive folk, som sårer os eller gør os kede af det. Hvis vi tilgiver dem, tilgiver vor himmelske Fader os.

Matt 5:7

Vi bør være fredsstifere, elske andre mennesker og hjælpe dem til at elske hinanden.

Matt 5:9

Vi bør ikke være bange for at fortælle andre om evangeliet, eller at fortælle dem, at vi elsker vor himmelske Fader. Vi skal være retfærdige. Når andre mennesker ser os handle retfærdigt, vil de måske også tro på Gud.

Matt 5:14-16

Vi skal altid holdes vore løfter.

Matt 5:33-37

Og ligesom vi ønsker, at andre skal være rare mod os, skal vi være rare mod dem.

Matt 7:12

Jesus sagde, at hvis vi vil gøre alt det, bliver vi lykkelige, Gud velsigner os, og vi kan leve sammen med vor himmelske Fader igen.

Matt 5:2-12

SÆT TÆRING EFTER NÆRING

Selv om jorden og alt, hvad der er på den, tilhører Herren, så overlader han en del af sin rigdom til hver af os. Ældste Joe J. Christensen, der på det tidspunkt sad i De Halvfjerds' Præsidium, forklarede: »Vore midler er ikke vores ejendom. Vi skal blot forvalte dem. Jeg er sikker på, at vi bogstaveligt talt vil blive bedt om at aflægge regnskab for Gud for, hvordan vi har brugt dem til at velsigne andre og opbygge riget« (»Grådighed, egoisme og frådseri«, *Liahona*, juli 1999, s. 12). Hvad enten vores andel er stor eller lille, kan vi være ansvarlige forvaltere, når vi efterleve retfærdige principper.

LÆG ET BUDGET

Mange familier har haft gavn af at lægge et budget (se Marvin J. Ashton, »Hjælp til familiens økonomi«, *Liahona*, april 2000, s. 42-47). Det første, man skal tænke på, når man lægger budget, er tiende og ydelser til Kirken. Disse bidrag hjælper os til at opfylde vores forpligtelse til at give »de fattige og lidende af [vores] midler« (L&P 105:3). At betale en ærlig tiende er af afgørende betydning for rigets opbygning, og det er vores bedste økonomiske værn, for Herren har lovet, at når vi holder hans bud, vil han »åbne himlens vinduer« for os (Mal 3:10).

Herren kan åbne disse vinduer på mange måder. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) forklarede:

»Man kan give os en bedre løn ... bedre dømmekraft til at bruge vores penge fornuftigt ... bedre helbred ... [og] større forståelse, så vi kan få bedre stillinger« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 212).

Efter at have budgetteret med alle nødvendigheder, deriblandt opsparring, er det næste de fornødenheder, som familien ønsker sig.

DEL MED ANDRE

En af de bedste måder at anvende vores ressourcer på er at dele dem med andre. C. S. Lewis har skrevet: »Hvis vores velgørenhed slet ikke gør ondt eller generer os ... så er den for ringe. Der burde være noget, som vi havde lyst til at gøre, men som vi ikke kan gøre, fordi vores velgørenhed gør det umuligt« (*Det er kristendom*, 1996, s. 67; citeret i *Liahona*, juli 1999, s. 12).

UNDGÅ GÆLD

Få ting kan underminere glæden hurtigere end gæld. I nogle kulturer bliver det både lettere og mere acceptabelt at stifte gæld. Men

som medlemmer af Kirken er vi længe blevet advaret mod at stifte uødvendig gæld. Længslen efter verdslige goder skal tøyles ligesom enhver anden lyst. Hvis vi anvender pionerens motto: »Reparér det, slid det op, få det til at slå til, eller klar dig uden«, kan vi lære at sætte næring efter tæring.

VELSIGNELSER VED EN KLOG FORVALTNING

Jill Johnson fra Sandy i Utah fortæller, hvordan Herren velsignede hendes familie: »Da vi var nygifte studerende, havde vi omhyggeligt lagt budget for vores sparsomme månedlige indtægt. Så satte husværtten vores husleje op. Vi bad om en velsignelse. Den næste dag brød vores gamle bil uigenkaldeligt sammen. Vi spekulerede på, hvorfor vi havde fået disse prøvelser på én gang, men tabet af vores bil viste sig at være en velsignelse. Med hjælp fra familie og venner fandt vi ud af, at vi kunne klare os uden en bil. De penge, som vi sparede på olie og benzin, svarede til det beløb, som vores husleje var sat op med. Til tider velsignes vores lydighed på uventede måder.«

Herren er bekymret for både vores timelige og åndelige velfærd og vil hjælpe os, når vi stræber efter at anvende de gaver, som han giver os, fornuftigt. □

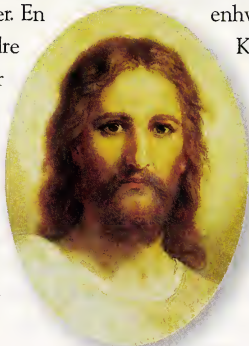

»Se hen til ham for alle gaver«

Vi velsignes dagligt med guddommelige gaver. Vi modtager velsignelser, fordi vor kærlige himmelske Fader ønsker at sørge for sine børn. Mange af disse gaver – de, der er af åndelig karakter – går måske upåagtet eller uværdsat hen, i hvert fald for en tid. ♥ Det er tilfældet i de historie, som følger her. En handicappet mand velsigner andre ved sit hengivne virke. En mor tilskyndes til at besøge sin lille datter i skolen, uden der tilsyneladende er grund til det. En ung mor finder styrke til at opdrage sine børn alene. Herrens

milde hånd leder en ung mand gennem et tilfældigt møde, der til sidst fører ham til Kirken. Hver beretning er et vidnesbyrd om vor Faders ønske om at velsigne os. ♥ Fra Herrens levende profet lyder dette vidnesbyrd og løfte: »[Herren] er jeres styrke . . . Søg hen til ham for enhver gave og nåde og velsignelse.

Knæl ned og bed og rejs jer så og gør hans vilje og sæt jeres lid og tro til ham, og så vil Gud velsigne jer. Det løfte giver jeg jer som hans tjener« (»Den levende profets ord«, *Liahona*, maj 2001, s. 16).

Viljen til sejr

Jorge Flores

Carlos Yépez Yong fra Lima i Peru kan ikke bevæge sine ben eller sin højre arm, og han har svært ved at tale. Men han er et af de stærkeste mennesker, jeg kender. Det, der gør ham stærk, er Herrens Ånd. Når han taler eller underviser, fryder hans ord øret, fordi de rører hjertet.

Bror Yépez' lammelse opstod på grund af skader, som skete ved fødslen. I de første fem år af sit liv henlå han i en vegetativ tilstand, hvor han

modtog næring intravenøst. Nogle af de læger, som behandlede ham, spekulerede på, om det var værd at holde liv i ham. De vidste ikke, at Herren havde en mission til ham.

Da Carlos var seks år, begyndte han til alles overraskelse at bevæge dele af sin krop. Han kom under særlig medicinsk behandling, og hans mentale evner udvikledes i en sådan grad, at han efter få år overgik sine klassekammerater. Hans fysiske

fremgang begyndte at gå i stå ved 12 års alderen. Da han var omkring 18 år, blev hans forældre skilt, og hans behandling hørte op.

Carlos var vred og deprimeret, men han sank ikke ned i fortvivelse. Da han var 20 år, indbød en nabo ham til at lytte til missionærerne. Carlos modtog alle lektionerne, og da han havde bedt og overvejet dem i hjertet, modtog han et åndeligt vidnesbyrd om, at det, som han havde lært, var sandt. Han besluttede at blive døbt.

Carlos siger, at da han blev

sænket ned i vandet ved dåben, ændredes hans liv totalt. »I mit sind følte jeg, at min lamme arm og mine ben var blevet stærke og handlekraftige,« siger han. »Den dag besluttede jeg, at jeg ville tjene Herren i en hvilken som helst kaldelse, han ville give mig. At jeg ville »løbe og ikke blive træt ... gå og ikke blive mat ...« (L&P 89:20).«

Skønt Carlos' fysiske lammelse

ikke forsvandt, svævede hans ånd, og Herren velsignede ham. Han kom til tiden til alle sine møder og overværede de institutklasser, som Kirkens Uddannelsessystem stod for. Han blev kaldet som andenrådgiver i Unge Mænds præsidentskab i Caja de

Vi så ofte Carlos køre fra hus til hus og invitere unge til GUF.

Agua Ward i Las Flores Stav i Lima i Peru. Hver eneste dag i ugen så vi ham køre fra det ene hus til det andet i sin kørestol og invitere unge til GUF.

Der er gået mange år siden da.

Han er nu medlem af Los Jardines Ward. Han har stadig et urokkeligt vidnesbyrd om Herren og hans evangelium, kommer regelmæssigt i templet i Lima i Peru, udfører sin hjemmeundervisning og hjælper missionærene med at undervise undersøgere. Takket være hans udholdenhed, vidnesbyrd og tillid til Herren er syv af hans niecer og nevøer og nogle af hans venner nu medlemmer af Kirken. Andre medlemmer, både unge og voksne, er blevet aktive i Kirken igen på grund af hans påvirkning. Han går aldrig glip af et møde, han overværer ofte firesides, og han kommer til wardsaktiviteter. Selv om nogle ville mene, at han er hæmmet af sit handicap, så beundrer de unge i staven ham som en, hvis ånd har sejret.

Jorge Flores er medlem af Laderas Ward i Las Palmeras Stav i Lima i Peru.

»Kig ind til Wendi«

Darlene Joy Nichols

Da vores ældste datter, Wendi, var fem år, gik hun i børnehaveklasse hver morgen. En dag sendte jeg hende i skole, hvorefter jeg gjorde vores to mindre børn klar til at tage ud at handle. Jeg havde lidt travlt, fordi jeg ville være færdig med at handle i tide til, at jeg kunne nå at hente Wendi fra skole. Så med indkøbssedlen i den ene hånd og mine to små børn i den anden begav jeg mig af sted

til supermarkedet.

Næsten 20 minutter senere afbrød en meget klar tanke mig: *Darlene, kig ind til Wendi.* Jeg tænkte: *Hvor follet! Wendi har det jo fint i skolen.* Jeg skød tanken fra mig og handlede videre. Kort efter vendte tanken tilbage igen. *Darlene, kig ind til Wendi.* Tanken stod så klart, at jeg stoppede op midt i forretningen.

Jeg kiggede på min indkøbsseddel og på mine to små poter,

som ikke ville være tålmodige ret meget længere, og sagde til mig selv: *Det her er jo follet! Jeg er sikker på, at Wendi har det fint.* Jeg fortsatte ned mellem rækkerne, men ordene lød kraftigt igen: *Darlene, kig ind til Wendi!*

Jeg sagde til ekspedienten, at jeg ville komme tilbage efter mine varer, og så skyndte jeg mig ud af

Kig ind til Wendi. Tanken var så klar, at jeg stoppede op midt i forretningen.

forretningen. Da vi gik ud, lagde jeg mærke til et truende tordenvejr. Wendi var rædselsslagen for tordenvejr, men jeg vidste, at hun var i sikkerhed på skolen. Ikke desto mindre begyndte jeg at blive bange for, at der var sket noget forfærdeligt. Jeg skyndte mig hen til skolen. Alt åndede fred, og selv tordenvejret så ud til at drive over. Jeg tænkte, at jeg måske slet ikke behøvede at gå indenfor. Men efter at have gjort mig den ulejlighed at køre derhen, besluttede jeg, at det mindst jeg kunne gøre var at gå hen til klasseværelset og sikre mig, at alt var i orden.

Da jeg drejede om hjørnet til Wendis klasselokale, så jeg, at døren stod åben, og Wendi stod i døren. Det var da sært! Hvorfor sad hun ikke på sin plads? Da jeg nærmede mig, begyndte hun at smile. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige, så jeg gav hende et kram.

»Mor, jeg vidste, at du ville komme!« sagde hun.

Op så kom hendes lærer hen til mig og sagde: »Hvordan vidste du, at du skulle komme?« Så forklarede hun, at tordenskraldene og lynene havde opskræmt klassen. Da hun var ved at samle børnene, så de kunne side sammen, lagde hun mærke til, at Wendi sad ved sit bord og bad. Da Wendi havde bedt, sagde hun til sin lærer, at alt var i orden, og at hun havde bedt sin himmelske Fader om at sende hendes mor hen til hende.

Hun spurgte, om hun måtte vente hende ved døren.

Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage, da jeg blev klar over, at en femårigs tro bogstavelig talt havde bragt mig fra et supermarked flere kilometer væk, så jeg kunne være hos hende. Jeg er min himmelske Fader dybt taknemlig for den oplevelse, for både Wendi og jeg lærte en guddommelig lektie om tro og tillid den dag.

Darlene Joy Nichols er medlem af Burnsville Ward i Burnsville Stav i Minnesota.

Stærk for mine børns skyld

Eliza M. Torres

Efter 12 års ægteskab blev jeg pludselig separeret fra min mand og stod alene tilbage med seks små børn. Min mands mor boede stadig hos os, men med en undtagelse, så børnene aldrig deres far igen.

Børnene var for små til helt at forstå, hvad der var sket med vores familie, og jeg prøvede at beskytte dem så godt jeg kunne fra den smerte, som jeg selv følte. Men nogle uger efter at være blevet separeret fra min mand, følte jeg mig sårbar, tom og alene. Selv om jeg var omgivet af mennesker i min filippinske hjemby, græd jeg ofte og længtes efter en at betro mig til. Jeg var tyngt af tvivl og følte, at jeg gik omkring i en tåge. Jeg kunne hverken tænke klart eller lægge planer. Og dog vidste jeg, at jeg

måtte være stærk for børnenes skyld. Jeg følte, at deres velfærd hvilede tungt på mine skulder.

Ydmyg og desperat knælede jeg ned og bad min himmelske Fader om tre tjenester: Et godt helbred, en skarp forstand og følelsesmæssig styrke til at undgå selvynk og selvskhed.

Mine bønner blev besvaret. Trods de vanskelige økonomiske forhold i Filippinerne blev jeg velsignet med en god indtægt. Jo hårdere jeg arbejdede, desto flere penge tjente jeg. Vores timelige behov blev opfyldt, og jeg fandt den klarhed og følelsesmæssige styrke, som jeg havde brug for til at kunne være både mor og far for mine børn.

Jeg gav mine børn kærlighed og omsorg og så megen opmærksomhed som muligt. Jeg brugte mine søn- og helligdage på dem. Jeg lærte dem, at de ikke skulle se tilbage i vrede eller fremad med frygt, men se sig opmærksomt omkring. De lærte, at de ikke skulle hade nogen, især ikke deres forsvundne far.

De lærte også at dele med hinanden og opbygge familiesammenhold. Vi udvekslede ideer og respekterede hinandens forskellige synspunkter. Vi glædede os over hinandens sejre og trøstede hinanden i vore nederlag. Vi var en forenet familie. Vi lavede mad, gjorde rent, lo, delte med hinanden og ikke mindst så bad vi sammen.

Syv år efter min separation blev fire af mine børn og jeg medlemmer af

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kirkens lærdomme finpudsede og styrkede mine børn og udviklede deres talenter yderligere. De udviklede større tålmodighed og forståelse. Da de voksede op, opdagede de også, at de besad lederevner og andre færdigheder, som de ikke anede, at de havde. De nød fred og en følelse af at have et tilhørsforhold. Mine børn henvendte sig ofte til Kirkens ledere for at få råd med hensyn til uddannelse og følelsesmæssige eller åndelige anliggender. De gik op i deres kaldelser og kom ivrigt til Kirkens aktiviteter. Jeg så dem stortrives, mens de voksede åndeligt og udviklede sociale færdigheder.

Min søn og mine tre døtre har tjent som fuldtidsmissionærer. De har udviklet sig til dejlige mennesker.

Mine prøvelser har hjulpet mig til at blive stærkere og udvikle mig på måder, som jeg ellers ikke ville have gjort det. Jeg var ofte træt, men i mine prøvelses dage skænkede min himmelske Fader mig hvile, ledte mine skridt og fyldte min sjæl med hans kærlighed.

Jeg er blevet rigt velsignet. Jeg glæder mig over min dejlige familie. Vi er kommet sejrrikt ud af vores modgang. Men vi skylder vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus alt. Vi er evigt taknemmelige for deres indflydelse i vores liv.

Eliza M. Torres er medlem af Milpitas Ward i San Jose Øststav i Californien.

Den tabte pjece

Wenceslao Salguero

Jeg er født og opvokset i El Progreso, som er en lille by i Guatemala. Da jeg var omkring ti år gammel, fik jeg fat i en usædvanlig pjece. Den indeholdt beretningen om Joseph Smith, en dreng, som havde set Gud den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus.

Historien gjorde dybt indtryk på mig. Da jeg var utilfreds med den religiøse oplæring, som jeg fik i mine forældres trossamfund, ville jeg vide mere om drengen fra pjecen. Men jeg vidste ikke, hvor jeg kunne finde yderligere oplysninger. Med tiden mistede jeg pjecen, men jeg glemte den aldrig. Jeg spekulerede på, om jeg mon nogensinde fandt sådan en igen.

Som teenager og voksen undersøgte jeg mange forskellige trossamfund. Jeg deltog sågar i studiet af deres lærdomme og fik diplomer. Men der var sider af disse religioner, som bekymrede mig, og jeg følte mig utilpas ved den kritik, som de forskellige trossamfunds præster til tider rettede mod hinanden. På det tidspunkt var jeg begyndt at læse i Bibelen, og når jeg sammenlignede Bibelen med det, som jeg så i de religioner, som jeg havde studeret, blev jeg overbevist om, at de religioner manglede myndighed fra Gud.

Mange gange knælede jeg ned og bad og tryglede Gud om at lede mig til hans sande kirke. Jeg lovede, at hvis

han gjorde det, ville jeg trofast holde hans bud og altid tjene ham.

Jeg havde også drømme, hvori jeg fortalte Gud, at jeg var villig til at gøre hvad som helst for at opnå tilgivelse for mine synder. Når jeg vågnede, var min pude våd af mine tårer. Jeg bad også Gud om at hjælpe mig med at finde pjecen om Joseph Smith igen.

I 1968 havde jeg fået en kone og en søn. Vi flyttede til Guatemala City, så jeg kunne finde et bedre job. Den 20. november 1975 bankede to nydeligt klædte, unge, amerikanske kvinder på vores dør. De sagde, at de havde et budskab til min familie. Vi aftalte, at de skulle komme tilbage på et senere tidspunkt.

Jeg husker tydeligt den første lektion. En af de unge kvinder bad en bøn, og den anden begyndte at tale om Joseph Smith. I sin hånd holdt hun et eksemplar af den pjece, jeg havde læst som dreng! Min søgen efter sandheden havde nået sit mål her i min egen dagligstue.

Ingen ord kan udtrykke, hvad jeg følte i det øjeblik. Jeg havde mest lyst til at flå pjecen ud af hånden på hende. Søstrene lagde mærke til den måde, jeg kiggede på den på, og de sagde, at jeg måtte beholde den. Jeg kunne knap tro det, da de gav mig den dyrebare pjece. Jeg stak den i min brysttomme, så jeg kunne have den nær mit hjerte.

To dage senere vendte missionærerne tilbage. Da de så pjecen i

min lomme, spurgte de, om jeg havde læst den. Jeg fortalte dem, at de ikke anede, hvad den betød for mig. Jeg forklarede, at jeg havde læst den som dreng og havde bedt om at måtte finde den igen.

Om søndagen gik vores familie i kirke. Vi ankom meget tidligt, og søstrene var overrasket over at se os. De havde egentlig ikke inviteret os, men bare fortalt os, hvor kirkebygningen lå.

Søstrene fortsatte med at under-vise os. Skønt de ikke talte særlig godt spansk, så underviste de ved

En af de unge kvinder begyndte at tale om Joseph Smith, og i hånden havde hun et eksemplar af den pjeces, jeg havde læst som dreng.

Helligånden. Da de fortalte os om omvendelse, følte jeg noget, som jeg aldrig før havde følt og begyndte at græde. Så opdagede jeg, at vi alle græd. Jeg var overbevist om, at jeg havde fundet den sande kirke.

Min hustru, Rosa Élida, havde en lignende oplevelse. Den fandt sted, da søstrene opfordrede os til at blive døbt. »Søster Salguero,« sagde de, »ønsker du at følge Frelseren?« I det øjeblik blev hun klar over, at det gjorde hun.

Da jeg havde bedt Herren om at hjælpe mig med at finde hans kirke, havde jeg lovet at ville tjene ham. Lige fra den første gang jeg kom i kirken, har jeg trofast overværet møderne og stræbt efter at tjene flittigt. Jeg har haft

mange vidunderlige kirkekaldelser, blandt andet har jeg to gange tjent som biskop. Min hustru har tjent i Primary og Hjælpeforeningen og i det slægtshistoriske program. Min ældste søn har været på fuldtidsmission, og nu forbereder hans lillebror sig på at tage af sted. Vi har to døtre, som også er aktive i Kirken.

Når jeg bliver bedt om at tale i Kirken, bestræber jeg mig på at formidle den glæde, som jeg føler som medlem af Herrens kirke. Jeg ved, at Gud lever, og at han har gengivet sit evangelium, sin kirke og sit præstedømmes myndighed til os gennem profeten Joseph Smith. □

Wenceslao Salguero er medlem af Tierra Nueva Ward i Bosques de San Nicolás Stav i Guatemala City i Guatemala.

GØR FAMILIEAFTEN ENDNU BEDRE

Familieaften spiller en helt central rolle i vores indsats for at »undervise hinanden i rigets lære« (L&P 88:77). Denne tid, hvor vi er sammen som familie, er et ly fra verdens larm og forvirring – en time eller to, hvor familiens medlemmer kan lære af, styrke og tjene hinanden. Det er vores udfordring at sikre, at vore familieaftener er effektive.

Det følgende er måder, hvorpå tre familier har forbedret deres familieaftener.

PLANLÆG FAMILIEAFTEN SAMMEN

Lisa H. Fernelius fra Chamberburg 1. Ward i York Stav i Pennsylvania fortæller, hvordan hendes familie lærte at undgå paniske sidste øjeblikke forberedelser, når den, der havde til opgave at give lektion, kommer uforberedt til familieaften. De besluttede regelmæssigt at afsætte en familieaften til at forberede kommende lektioner. De begynder med bøn, hvor de beder om Helligåndens hjælp til forberedelsen. Så får hver især følgende lektionsskabelon:

1. *Emne:* Beslut dig for, hvad du ønsker at familien skal lære.

2. *Opmærksomhedsfanger:* Vælg en praktisk illustration, en quiz, en ordleg, et billede eller et puslespil til at præsentere emnet.

3. *Historie:* Vælg en historie, der illustrerer lektionens emne.

4. *Ugens skriftsted:* Vælg et vers, der underbygger lektionen. Familien studerer det vers i ugen efter lektionen.

5. *Vidnesbyrd:* Udtryk dine følelser for det emne, du har undervist i.

6. *Aktivitet:* Vælg en leg eller et spil eller projekt, som understøtter lektionen.

Vi har Kirkens tidsskrifter, skrifterne, salmebogen og andre materialer inden for rækkevidde, som familien kan bruge til forberedelsen af deres lektioner. Større børn arbejder på egen hånd. Forældrene hjælper de mindre børn. Når aftenen er forbi, har hvert medlem af familien forberedt en lektion med illustrationer og det hele.

MORS BUDSKAB

Jarolyn Ballard Stout fra Hurricane 4. Ward i Hurricane Stav i Utah har ti børn. Når alle skiftedes til

at undervise, fik mor og far kun mulighed for at undervise en gang hver anden eller tredje måned. Jarolyn og hendes mand ville gerne være mere involveret i familieaften end det, så de fandt på et nyt punkt, som de kalder Mors budskab.

Hver uge efter lektionen beder far mor om at præsentere sit budskab, som enten kan være en kort tanke eller et længere indlæg. Hun kan gå ud fra en konferencetale eller behandle et familieanliggende. Ofte støtter mors bemærkninger den lektion, som et andet familiemedlem netop har givet, især hvis det er en, som hun har hjulpet et barn med at forberede.

»Mors budskab har været en stor succes i vores hjem,« siger søster Stout. »Børnene holder af det, og vi får som forældre en ekstra mulighed for at instruere familien ved familieaften.«

HJÆLP BØRNE NE MED AT VÆRE MISSIONÆRER

»Som forældre til fem belærer vi vore børn om, hvordan de kan udnytte deres muligheder for at være missionærer,« siger Laura F. Nielsen fra Cupertino Ward i Saratoga Stav i Californien. »Hver uge under familieaften bruger vi et par minutter på at tale om, hvilke muligheder

hver enkelt har haft i løbet af ugens syv dage til at være missionær, og om hvordan vedkommende udnyttede muligheden.« Familien Nielsen drøfter så forskellige måder situationen kunne have været tacklet på.

Som følge heraf lærer familiens medlemmer at se muligheden for at missionere, når den er der. For eksempel har de lært at omtale Kirken ved dens fulde navn i stedet for dens øgenavn. Et af børnene skrev en stil om Kirkens historie til skolen. Et andet barn fortalte om glæden ved at blive døbt, da skolelærerne ønskede ham tillykke med hans otte års fødselsdag.

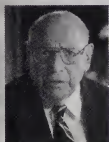
Til tider indrømmer et familiemedlem, at vedkommende har ladet en mulighed for at missionere gå til spilde, og det giver familien mulighed for at tale om, hvad der skete og lære at tackle en lignende situation bedre i fremtiden. »Familiens begejstring hjælper os til at overvinde flovhed eller dovenskab,« siger søster Nielsen. »Vore børn er nu aktivt på udgik efter muligheder for at missionere, og de aflægger ivrigt rapport, så familien kan kommentere indsatsen. Ved at hjælpe hinanden på den måde udvikler vi hver især vores evne til at forkynde evangeliet.« □

på livets vej

Nogle af de lykkeligste mennesker, jeg kender, besidder ikke noget af det, som verden hævder er nødvendigt for at være lykkelig og glad.

Eldste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Det er ikke svært for mig at huske, dengang jeg gik på college. Der var mange ting, som jeg elskede ved at gå på college. Jeg elskede at lære. Jeg elskede kammeratskabet. Og jeg elskede amerikansk fodbold.

Jeg havde altid drømt om at komme til at spille amerikansk fodbold på universitetet og i løbet af første, andet og tredje studieår bar jeg en højryd uniform og spillede running back.

Dengang var verden på randen af kaos. Modstridende politiske kræfter irriterede og chikanerede hinanden. Det spændte forhold bredte sig. Nationerne irriterede hinanden. Det var som om hele verden buldrede og larmede som en vulkan, der var ved at komme i udbrud, og som til sidst ville komme i udbrud. Før det var ovre, følte alle nationer, alle folk, følgerne af disse mørke tider.

Jeg husker den dag min far kom hen til mig. Det var i 1936 lige efter, at sæsonen for amerikansk fodbold var slut.

»Joseph,« sagde han, »vil du gerne på mission?«

Jeg fortalte ham, at det ville jeg.

»Så må du tage af sted nu,« sagde han. »Hvis du venter længere, kommer du aldrig af sted.«

Jeg ønskede ikke at tro ham. Jeg ønskede at følge min

drøm om at fortsætte med at spille amerikansk fodbold og at tage eksamenen fra universitet. Hvis jeg tog imod en kaldelse til mission, blev jeg nødt til at give afkald på det hele. Dengang varede en mission tredive måneder, og jeg vidste, at hvis jeg accepterede, ville der være stor mulighed for, at jeg aldrig ville komme til at spille amerikansk fodbold igen, måske ville jeg heller ikke være i stand til at få min eksamen.

Men jeg vidste også, at det, som min far sagde, var rigtigt. Min biskop var Marion G. Romney (1897–1988), som senere blev medlem Kirkens Første Præsidentskab. Han havde før talt med mig om at tjene på en mission, og jeg gik til ham for at fortælle, at nu var tiden inde.

Et par måneder senere gik jeg ombord på SS *Manhattan* og begyndte en lang rejse, som ville bringe mig til centrummet for krisen i verden. Jeg skulle tjene min mission i Den Tysk/Østrigske Mission.

Mit første område var i Salzburg i Østrig. Missionen var underbemandet og ikke særlig lang tid efter, at jeg var ankommet, blev min kammerat forflyttet til et nyt distrikt i missionen. Snart befandt jeg mig alene i Salzburg, en ung missionær i et fremmed, nyt land.

En ting var ved at ske, som jeg ikke har nævnt. En stor hær fra Hitlers Tredje Rige var ved at blive samlet lige før grænsen til Østrig, mindre end 30 kilometer fra Salzburg. Overalt, hvor man var, kunne man mærke en voksende spænding i luften. Ingen vidste, om det ville blive i

***E*n dejlig, klar juleaften i Østrig for mange år siden talte min kammerat og jeg om vore mål og om, hvad vi ønskede, der skulle ske i vores liv.**

morgen, at de tyske tanks ville strømme ind over grænsen.

Jeg husker tydeligt de dage. Jeg tror ikke, at der har været noget andet tidspunkt i mit liv, hvor jeg har følt mig mere modløs, mere fortabt. Missionen var svær, ingen så ud til at have tid til mig eller til det budskab, som jeg kom med. Jeg spekulerede på, om der nogensinde ville blive nok medlemmer i byen til at danne et ward.

I seks uger var jeg alene. I seks uger ventede jeg på en kammerat. I seks uger spekulerede jeg på, hvad jeg ville have lavet, hvis jeg var blevet i Salt Lake City og havde fortsat mine studier.

Selvom dagene og nætterne dengang virkede nærmest endeløse, gik de efterhånden. En seniorkammerat ankom, og vi gjorde det bedste vi kunne, under omstændighederne, for at tjene Herren.

Det år, da julen nærmede sig, besluttede min kammerat og jeg, at vi ville gå hen til Oberndorf, en lille landsby, der lå i de bayerske alper. I ved måske, at det var skønheden og ophøjetheden ved denne lille landsby, der inspirerede Joseph Mohr til i 1818 at skrive den vidunderlige salme »Stille nat« (*Sange og salmer*, nr. 127).

Juleaften gik vi hen til landsbyen og sad en stund stille i den lille, ydmyge kirke og lyttede til den smukke orgelmusik. En frisk, klar vinternat omgav os, da vi begav os på vej hjem. Vi gik under en himmel fuld af stjerner og gennem den beroligende stilhed af nyfalden sne. Måske var det en nat, ikke så forskellig fra den nat, der for over hundrede år siden inspirerede en hjælpepræst til at skrive teksten til en af den kristne verdens mest elskede salmer.

Hvis det at redde en bog fra havvand er værdig til himmelsk opmærksomhed, hvor meget mere vil jeres himmelske Fader da ikke være opmærksomme på jeres liv og jeres behov?

Mens vi gik, talte min kammerat og jeg om vore håb og drømme. Vi talte om vore mål, og om hvad vi ønskede, der skulle ske i vores liv. Jo mere vi talte, desto mere alvorlige blev vi med hensyn til at opnå de ting, som vi talte om.

Da vi gik der, under lyset fra fuldmånen, traf vi begge alvorlige beslutninger.

Den nat forpligtede jeg mig til, at jeg aldrig ville spille min tid. Jeg ville forny mine bestræbelser for at tjene Herren. Jeg besluttede mig til, at jeg ville ære enhver kaldelse jeg fik i Herrens rige.

Det var også den nat, jeg besluttede mig til, hvem jeg ville gifte mig med. Jeg kendte endnu ikke hendes navn, men jeg havde et mentalt billede af, hvilken type menneske hun var: En, som efterlevede evangeliet og var åndeligt stærk. Jeg beskrev hende endda for min kammerat: At hun skulle være 165 cm høj, at hun skulle have blå øjne, og at hun skulle have lyst hår. Søster Wirthlin passer til den beskrivelse, som jeg gav af hende, uden at jeg på det tidspunkt kendte hende. Så den nat betød meget for mig.

To og et halvt år gik, og før jeg vidste af det, var jeg hjemme igen. Jeg husker, at jeg hørte nogen nævne et navn: Elisa Rogers, en ung kvinde, som var ansvarlig for en universitetsfest på Hotel Utah. Der var noget specielt ved det navn. Jeg besluttede, at jeg burde møde hende.

Jeg husker den første gang, jeg så hende. For at hjælpe en ven, var jeg taget hen til hendes hjem for at hente hendes søster. Elisa åbnede døren og jeg stirrede. Der stod hun, smuk, 165 cm høj, blå øjne og lyst hår.

Hun må også have følt noget, for de første ord hun sagde til mig var: »Jeg vidste, det er dig.«

Hun opdagede hurtigt, at hun havde begået en

grammatisk fejl. For til fulde at forstå dette, må I forstå, at Elisas hovedfag var engelsk.

Selv efter så mange år, husker hun forlegenheden ved dette øjeblik. Selvfølgelig hjælper det ikke, at jeg genfortæller historien, men jeg tror, at hun vil tilgive mig.

Seks årtier er gået siden den julenat i Oberndorf, da jeg traf disse beslutninger. Meget er sket i de mellemliggende år. Min forudelse om at spille amerikansk fodbold var rigtig, jeg kom ikke til at spille igen. Men jeg fik gjort min uddannelse færdig. Trods det, har jeg aldrig fortrudt, at jeg tog på mission og forpligtede mig til at tjene Herren. Ved at gøre det, har mit liv været fyldt med eventyr, åndelige oplevelser og glæde som overgår al forstand.

Mange af jer er måske i en periode i jeres liv, hvor det kan være, at I føler jer en smule modløse eller alene. Måske føler I jer en smule fortabt, måske endda en lille smule bange. Alle har følt sådan på et eller andet tidspunkt i deres liv. Alle har spekuleret på, om deres liv til sidst vil blive lykkelige.

For mere end to årtusinde siden påstod Aristoteles, at alle, som lever, har det samme grundlæggende mål: At blive lykkelig (se *Nicomachean Ethics*, bog I, kapitlerne 4 og 7). Efter at have levet i 80 år, er jeg begyndt at lære noget om, hvad det er, der gør folk lykkelige og succesfulde. Jeg vil gerne fortælle jer fem ting, som, hvis I vil tage dem alvorligt og anvende dem i jeres eget liv, vil bringe jer lykke, succes og tilfredshed og en arv i det celestiale rige.

HAV TRO PÅ JERES HIMMELSE FADER

For det første, hav tro på jeres himmelske Fader. Han ved, hvem I er. Han lytter til jer, når I beder. Han elsker jer. Han er opmærksom på jer. Han ønsker det bedste for jer.

Efter at have tjent en tid i Salzburg, blev jeg forflyttet til Zürich i Schweiz. Mens jeg var der, kom et medlem af Kirken, bror Julius Billeter, hen til mig. Han var professionel slægtsforsker, og han fortalte mig, at han havde set

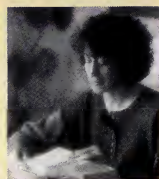
ikke så få Wirthlin-navne i hans arbejde. Han tilbød at undersøge min families slægtslinie. Jeg skrev hjem, og min far syntes, at det var en vidunderlig mulighed, så vi ansatte ham.

Et år efter gav han mig en bog. Den var 36 cm høj, 46 cm bred og vejede 6 kg. Den var fyldt med næsten 6.000 navne på mine forfædre. Det var en uvurderlig bog, som jeg skattede højt. Lige før jeg blev afløst som missionær, pakkede jeg den dyrebare bog ned i en stor kuffert, sammen med nogle af mine andre ejendele, og sendte den hjem. Jeg bad til, at den ville ankomme i god behold, og at den dyrebare slægtshistorie ikke ville gå tabt.

Jeg kom hjem før kufferten. Ugerne gik. Stadig ingen kuffert. Jeg begyndte at blive bekymret for, om den uerstattelige bog var gået tabt. Seks måneder efter at jeg var kommet til Salt Lake City, ringede de fra jernbanestationen. Der var kommet en kuffert til mig. Jeg skyndte mig hen for at få den tilbage, men da jeg så den, sank hjertet i livet på mig. Låsen på kufferten var gået i stykker.

Jeg åbnede låget, og da jeg kiggede indeni, sank mit hjerte endnu dybere. Alting var blevet gennemblødt af havvand. Hvad mere var, så kunne jeg se, at der var nogen, som havde gennemført min kuffert. Nogle af mine ting manglede.

Jeg flyttede forsigtigt lagene af tøj for at lede efter min dyrebare bog. Da jeg kom til den, blev mit hjerte overvældet af glæde. Ikke alene var den der, men siderne var fuldstændig tørre. Jeg ved, at bogen blev bevaret ved guddommelig hjælp!

Sæt jeres himmelske Fader først i jeres liv. Forpligt jer til at følge ham og adlyde hans befalinger og stræb hver dag på at blive mere kristuslignende.

Frelseren spurgte: »Sælges ikke to spurve for en skilling? Og ikke én af dem falder til jorden, uden at jeres fader er med den.

Men på jer er selv alle hovedhår talt.

Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve« (Matt 10:29–31).

På samme måde, hvis det at redde en bog fra havvand er værdig til himmelsk opmærksomhed, hvor meget mere vil jeres himmelske Fader da ikke være opmærksomme på jeres liv og jeres behov.

Ved en lejlighed kom præsident Thomas S. Monson, der nu er førstestårer i Det Første Præsidentskab, med denne udtalelse til mig: »Der er en vejledende hånd med i alting. Ofte når ting sker, er det ikke et tilfælde. En dag, når vi ser tilbage på, hvad der tilsyneladende virkede som tilfældigheder, vil vi forstå, at de måske ikke var så tilfældige alligevel.«

Herren kender vores prøvelser, han kender vores sejre, og hvis I vil stole »på Herren af hele [jeres] hjerte, og [ikke støtte jer] til [jeres] egen indsigt, [men have] ham i tankerne på alle [jeres] veje, så vil han jævne [jeres] stier« (Ordsb 3:5–6).

SÆT RETFÆRDIGE MÅL

For det andet, sæt retfærdige mål. Mange ting vil konkurrere om jeres opmærksomhed, når I rejser på jeres vej gennem livet. Der vil være endeløse forstyrrelser. Folk og ting vil lokke jer med fristende løfter om rigdom, fornøjelser og magt.

Succes er et forførende ord. Der er skrevet tusindvis af bøger om emnet. De lover penge, frihed, fritid og luksus.

Tusindvis af mennesker er kommet med opskrifter, som ikke kan slå fejl, på at opnå rigdom. J. Paul Getty foreslog for eksempel tre trin til at blive rig: »Stå tidligt op. Arbejd hårdt. Find olie!«

Andre, måske mere anvendelige opskrifter, støtter variationer over et særligt tema: Du skal fokusere alle dine tanker, følelser og handlinger på dine mål. Du skal ønske dit mål med al den lidenskab, der er i dit hjerte. Du skal fokusere alle dine tanker på dit mål. Du skal koncentrere al din energi på at opnå målet.

Selvfølgelig, hvis de bliver anvendt med et retfærdigt formål, kan de metoder være af stor værdi. Problemet er, at i de fleste tilfælde leder søgen efter rigdom, fornøjelser og magt hen til et sted, som ved første øjekast ser ud til at være et ønskværdigt sted, men jo nærmere man kommer hen til det, desto mere ser man det som det, det er. Prisen for verdslig succes har ofte samme pris som din førstefødselsret. De som laver denne handel, vil en dag føle ligesom Esau, som da han forstod, hvad han havde tabt, »udstødte . . . et højt og hjerteskerende skrig« (1 Mos 27:34).

En anden fælde, som vi ofte falder i, når vi bliver besat af succes, er, at vi giver kræfterne i vores arm og styrken i vore tanker æren og glemmer Herren, som har velsignet og begunstiget os.

Moses fortalte Israels børn at en dag, »når du spiser dig mæt og har bygget gode huse . . .

når dine køer og får bliver talrige, når du får meget sølv og guld, når al din ejendom øges . . .

Sig ikke til dig selv: »Min egen kraft og min hånds styrke har skaffet mig hele denne rigdom.«

Men glemmer du Herren din Gud og følger andre guder og dyrker og tilbeder dem, så kan jeg i dag forsikre jer, at I vil blive udryddet« (5 Mos 8:12–13, 17, 19).

Tror I, at I kan bruge de penge, som I har tjent i dette liv, som valuta i det næste? Sæt jeres himmelske Fader først i jeres liv. Forpligt jer til at følge ham og adlyde hans befalinger og stræb hver dag på at blive mere

President Hinckley har sagt: »Det er arbejde, som gør forskellen i livet. Det er det at udvinde vores sind og udnytte vores hænderes færdigheder, der hæver os fra middelmådighed.«

»Jeg begyndte at forstå, at jeg havde kontrollen, at jeg kunne gå, hvordan jeg ville, og at jeg kunne gøre hvad som helst, jeg havde lyst til,« sagde dr. Ben Carson. »Den eneste person, som virkelig bestemte eller begrænsede min succes, var mig selv.«

nøgne, at føde den sultne, at sætte de fangne fri og at bringe den syge og nødlidende lindring« (Jakobs Bog 2:17-19).

Moses fortalte folk på sin tid:

»Når der er en fattig hos dig, en af dine landsmænd i dine byer i det land . . . må du ikke gøre dit hjerte hårdt eller lukke din hånd for din fattige landsmand« (5 Mos 15:7).

kristuslignende. Fokuser jeres bestræbelser på at opnå himmelske rigdomme. At gøre det modsatte vil til syvende og sidst ende med skuffelse og sorg.

Jeg mindes Frelserens lignelse om manden, der arbejdede hårdt for at opbygge rigdom. Han havde så mange ejendele, at han ikke havde et sted, der var stort nok til at rumme dem. Så derfor byggede han store lader, hvor han kunne opbevare dem. Hans tanke var, at så snart han fik et sikkert sted til alle sine ting, kunne han trække sig tilbage og føre et liv med fritid, mad at spise, drikke og være glad.

Men netop da han havde færdiggjort sine bygninger, sagde Gud »til ham: Din tåbe, i nat kræves dit liv af dig. Hvem skal så have alt det, du har samlet?« (Luk 12:20).

Det tankevækkende spørgsmål, som Frelseren stillede folk på hans tid, lyder gennem århundrederne og er det samme i dag: »For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv« (Matt 16:26).

Er penge nødvendigvis af det onde? Profeten Jakob fra Mormons Bog besvarede dette spørgsmål. Han lærte sit folk: »Tænk på jeres brødre som på jer selv og vær omgængelige mod alle og villige til at dele jeres gods, at de må blive rige ligesom I.

Men førend I søger efter rigdom, søg Guds rige.

Og efter at I har fået håb i Kristus, skal I få rigdomme, om I søger dem i den hensigt at gøre godt, at klæde den

ARBEJD PÅ AT OPNÅ DINE MÅL

For det tredje, når du har opstillet retfærdige mål, skal du arbejde af al kraft for at opnå dem. Med ældste David O. McKays (1873-1970) ord, fra dengang han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Lad os . . . være klar over, at *privilegiet til at arbejde* er en gave, at *kraften* til at arbejde er en velsignelse, at *kærlighed* til arbejdet er fremgang« (Conference Report, oktober 1909, s. 94; fremhævelsen er fra originalen).

Arbejde er terapi for sjælen. Jesu Kristi evangelium er arbejdets evangelium. Jeg tror, at meget af den dovenskab, som vi oplever, kommer på grund af en misforståelse af Herrens forsoning. Vi kan ikke bare sidde rundt omkring og gøre ingenting og forvente at blive succesfulde med hensyn til åndelige og verdslige ting. Vi skal gøre alt det, der er i vores magt for at opnå vores mål, så vil Herren gøre resten.

Husk præsident Gordon B. Hinckleys ord: »Det vigtigste arbejde i verden bliver ikke udført af genier. Det bliver udført af almindelige mennesker, der har balance i deres liv, som har lært at arbejde på en ekstraordinær

måde« (»Our Fading Civility«, tale holdt på Brigham Young University, den 25. april 1996, s. 15).

Lad mig fortælle om et usædvanligt menneske, der påtog sig ansvaret for sit liv og blev til noget på trods af hans ringe begyndelse. Hans navn er dr. Ben Carson. Dr.

Carson var født og opvokset i Detroits fattige slum. Han voksede op i et hjem, hvor der ikke var nogen far. Hans mor påtog sig ansvaret for at opfostre en familie og videregav den ansvarsfølelse til sin søn.

Dr. Carson sagde, at hans mor ofte sagde til sine børn: »Har du en hjerne?« Hvis de svarede ja, ville hun følge op med: »Så kunne du have tænkt dig til en udvej ud af den her situation. Det er lige meget, hvad John eller Mary eller hvem som helst gjorde. Du har en hjerne, så tænk på en udvej på dine problemer.«

Dr. Carson fortæller: »Jeg begyndte at forstå, at jeg havde kontrollen, at jeg kunne gå, hvorhen jeg ville, og at jeg kunne gøre hvad som helst, jeg havde lyst til. Den eneste person, som virkelig bestemte eller begrænsede min succes, var mig selv. Da jeg først forstod det, forsvandt hele offermentaliteten ud af vinduet. Jeg indså, at jeg ikke behøvede at sidde og vente på, at en eller anden skulle gøre noget for mig« (»Seeing the Big Picture: An Interview with Ben Carson, M.D.«, *Saturday Evening Post*, juli/august 1999, s. 50-51).

Dr. Carson sad ikke og ventede på, at en anden gjorde noget for ham. Han tog kontrol over sit liv. Han studerede meget i skolen og gjorde det godt – godt nok til at fortsætte og blive læge. Til sidst avancerede han til at blive leder af pædiatrisk neurokirurgi på John Hopkins Children's Center i Baltimore, et verdensberømt

hospital. I 1987 udførte Dr. Carson den første vellykkede operation for at adskille et par siamesiske tvillinger, hvor deres bagehoveder sad sammen.

Sokrates sagde: »Gud giver os alle ting. Prisen er arbejde« (Xenophon, *Recollections of Socrates*, bog 2, kapitel 1, afsnit 20).

Præsident Hinckley gentog dette synspunkt: »Der er ingen erstatning under himlen for produktivt arbejde. Det er ved den proces, at drømme bliver til virkelighed. Det er ved den proces at tilfældige visioner bliver til dynamiske præstationer.

Det er arbejde, som gør forskellen i livet. Det er det at udvide vores sind og udnytte vores hænders færdigheder, der hæver os fra middelmådighed« (citeret i »Pres. Hinckley Shares 10 Beliefs with Chamber«, *Church News*, 31. januar 1998, s. 3).

ÆR JERES KALDELSER

For det fjerde, ær jeres kaldelser og vær trofaste medlemmer af Kirken. Når vi tager i kirke, omgiver vi os selv med andre, der deler vores forpligtigelse til at adlyde befalingerne og følge Frelseren.

Nogle tager fejl af Kirken og tror, at det er et sted, hvor fuldkomne mennesker samles for at sige fuldkomne ting, tænke fuldkomne tanker og have fuldkomne følelser. Må jeg hurtigt fordrive en sådan tanke? Kirken er et sted, hvor ufuldkomne mennesker samles for at hjælpe og styrke hinanden, mens vi stræber efter at vende tilbage til vor himmelske Fader. Enhver af os vil i dødeligheden gå på forskellige stier. Vi vil hver især udvikle os i forskelligt tempo. Fristelser, der plager din broder, vil måske ikke genere dig.

Se aldrig ned på dem, der er mindre fuldkomne end dig. Bliv aldrig bestyrtet, fordi der er nogen, der ikke taler lige så godt som dig, ikke leder så godt som dig, ikke tjener andre så godt som dig, ikke river eller skriver eller giver så godt som dig.

**Kirken er et sted,
hvor ufuldkomne
mennesker samles
for at hjælpe og
styrke hinanden.**

Joseph Millet vidste, at Herren stolede så meget på ham, at han kunne bruge ham til at velsigne Newton Halls familie.

Kirken er en gruppe, hvor man arbejder sammen med det mål at hjælpe enhver af Guds sønner og døtre med at vende tilbage til hans nærvær. En måde, hvorpå du kan måle din værdi i Guds rige, er ved at spørge dig selv: »Hvor god er jeg til at hjælpe andre med at nå deres potentiale? Støtter jeg andre i Kirken eller nedbryder jeg dem?« Hvis du nedbryder andre, nedbryder du Guds rige. Hvis du opbygger andre, opbygger du riget.

En anden måde til at måle din værdi i riget er ved at spørge dig selv, om du er aktivt engageret i at ære din kaldelse i Kirken. Når du ærer din kaldelse, lader du ikke bare som om, du udfordrer dig selv til at tjene det sted, hvor du er kaldet, med hele dit hjerte, sjæl, sind og styrke.

Hvis du ikke har en kaldelse i Kirken, så gå til din biskop og sig til ham, at du er ivrig efter at tjene, at du er villig til at lægge ryggen til.

Når du trofast tjener, vil Herren være med dig og hjælpe dig med at føle hans Ånd og fornemme hans ledende hånd.

For et par år siden til en generalkonference, fortalte ældste Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum, historien om Joseph Millet, et ret ukendt medlem af Kirken.

Han levede i Kirkens tidlige dage og kom over sletterne sammen med andre trofaste medlemmer for at bosætte sig i ørkenen og finde et nyt hjem. I disse første år var maden ofte sparsom. Vintrene var især svære og ofte varede dagene længere end maden strakte.

Joseph Millet skrev i sin dagbog: »Et af mine børn kom ind og sagde, at bror Newton Halls forældre ikke havde mere brød, og havde ikke haft noget den dag.

Jeg delte vores mel i to sække, for så at sende den ene op til bror Hall. I det samme kom bror Hall.

Jeg spurgte: »Bror Hall, er I løbet tør for mel?«

»Bror Millet, vi har intet.«

»Nå, men, bror Hall, der er noget i den her sæk. Jeg har delt mit eget mellem os og skulle til at sende det til dig. Dine børn fortalte mine, at I ikke havde mere.«

Bror Hall begyndte at græde. Han sagde han havde forsøgt andre steder, men havde ikke kunnet få noget. Han var så gået ind blandt cedertræerne og havde bedt til Herren, og Herren havde fortalt ham, at han skulle gå hen til Joseph Millet.

»Nå, men bror Hall, du behøver ikke at betale det tilbage. Hvis Herren har sendt dig efter det, så skylder du mig intet for det.«

Den aften skrev Joseph Millet en bemærkelsesværdig sætning i sin dagbog: »I kan ikke tænke jer hvor godt det fik mig til at føle, at Herren vidste, at der var et menneske, som hed Joseph Millet.« (Joseph Millets dagbog, SDH-Kirkens historiske arkiver, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; citeret af Boyd K. Packer, »En hyldest til Kirkens menige medlemmer«, *Stjernen*, oktober 1980, s. 103).

Det er en vidunderlig følelse – at vide at Herren stoler på og elsker dig nok til at bruge dig til at velsigne andre. Brødre og søstre, jeres himmelske Fader ønsker at bruge jer til det samme formål. Når I ærer jeres kaldelser og går omkring og gør godt, lover jeg jer, at Herren vil udøse

Spekulér ikke på at lede efter, hvem du er, fokuser din energi på at skabe den person, som du gerne vil være! Ethvert øjeblik er dyrebart. Beslut jer nu for, at I vil gøre jeres liv bemærkelsesværdigt.

velsignelser af tilfredshed og glæde over jer, så store, at I knap vil kunne rumme dem.

NYD REJSEN

For det femte, nyd rejsen. Guds folk er et glad folk. Vi mener, at der er en tid for ædruelighed, ærbødighed og hengivenhed; men vi mener også, at vi har det evige livs glædelige principper.

Vi har så meget at smile over, være glade over, ja endda at le over.

Så mange af os venter altid på at blive lykkelige. »Hvis bare jeg kunne få min eksamen, hvis bare jeg havde råd til at købe en bil, hvis bare jeg kunne blive gift . . . « For alt for mange er lykken et lille stykke væk, men alligevel langt nok væk til, at man ikke kan nå den. Hver gang vi har besteg et bjerg, kan vi se lykken vinke til os lige bag det næste bjerg.

Det er forfærdeligt, altid at vente på i morgen, altid sætte sin lid til i morgen, altid være undskyldende over for i dag, fordi vi er sikre på, at det kun er i fremtiden, at vi vil få de ting, som vil fylde vores liv.

Lad være med at vente på i morgen. Lad være med at vente på det rigtige job, det rigtige hus, den rette løn, den rette kjolestørrelse. Vær glad i dag. Vær glad nu.

Abraham Lincoln sagde: »De fleste mennesker er så glade, som de selv bestemmer sig for at være« (John Cook, red., *The Book of Positive Quotations*, 1997, s. 7).

Beslut dig for at være glad. Selv når du ikke har nogen penge, selv når du ikke har en ren hud, selv når du ikke har Nobelpriisen. Nogle af de glædeste mennesker, som jeg kender, har ikke nogen af de ting, som verden mener er nødvendige for tilfredshed og glæde. Hvorfor er de glade? Jeg tror, at det er fordi, at de ikke hører særlig godt. Eller

måske, fordi de hører alt for godt . . . efter de ting, som deres hjerte fortæller dem. De glæder sig over floder og dale og lærkens trillen. De glæder sig over jordens skønhed. De glæder sig over deres families kærlighed, et lille barns stolprende skridt og de ældres vise og omsorgsfulde smil.

De glæder sig over ærligt arbejde. De glæder sig over skrifterne. De glæder sig over Helligåndens tilstedeværelse.

En ting ved jeg ganske sikkert, den tid, vi har her, går alt for hurtigt. Spild ikke mere tid med at sidde og vente, mens livet passerer forbi dig.

Kan jeg give jer endnu et råd? Vær villig til at grine af jer selv. Da ældste Matthew Cowley (1897–1953) blev kaldet til De Tolv Apostle Kvorum, inviterede præsident J. Reuben Clark (1871–1961) ham ind på sit kontor for at sætte ham ind i hans nye opgaver. Præsident Clark var en af Kirkens store ledere og tænkere. Han forlod en post som USA's ambassadør i Mexico for at tage imod en stilling i Kirkens Første Præsidentskab. Han var en mand, som i lang tid havde været vant til at bære ansvarets tunge byrder på sine skuldre.

Da mødet mellem ældste Cowley og præsident Clark var ved at nærme sig slutningen, sagde præsident Clark: »Nå min knægt,« præsident Clark kaldte alle medlemmerne af De Tolv Kvorum for »min knægt«. »Nå min knægt, glem ikke regel nummer seks.« Ældste Cowley spurgte: »Hvad er regel nummer seks?« Præsident Clark sagde: »Lad være med at tage dig selv så pokkers alvorligt.«

»Hvad er de fem andre?« spurgte ældste Cowley. Præsident Clark sagde: »Der er ikke andre« (*Matthew Cowley Speaks*, 1954, s. 132-133).

Nogle mennesker tager sig selv så alvorligt, at de ikke kan føle sig komplette, førend de finder sig selv. Nogle forlader familie, arbejde og uddannelse i deres søgen efter at finde ud af, hvem de er.

George Bernard Shaw sagde: »Livet handler ikke om at finde sig selv. Livet handler om at skabe sig selv.« Spekuler ikke på at lede efter, hvem du er, fokuser din energi på at skabe den person, som du gerne vil være! Du vil opdage, at når du følger den rejse, vil du ikke alene finde dig selv, men der er god chance for, at du vil blive behageligt overrasket og stolt over den person, som du opdager på vejen.

Træk ikke tiden ud et minut længere. Ethvert øjeblik er dyrebart. Beslut jer nu for, at I vil gøre jeres liv bemærkelsesværdigt!

For ikke så længe siden, havde jeg muligheden for, sammen med søster Wirthlin, at vende tilbage til det sted, hvor jeg begyndte min mission. Min opgave: At organisere Salzburg Stav i Østrig. På en måde var det, for mig, som at komme hjem. Jeg huskede de dage, da jeg vandrede på de brostensbelagte gader og spekulerede på, om der nogen sinde ville blive nok medlemmer til at danne et lille ward. Og nu var jeg her, mange år senere, for at organisere en stav. Mit hjerte flød over, da jeg kiggede ud over forsamlingen af trofaste medlemmer, og da jeg huskede den tid, som jeg havde tilbragt her.

Når jeg nu ser tilbage, spekulerer jeg på, om de tider med prøvelser og ensomhed ikke har medvirket til at styrke min karakter og til at øge mit ønske om at lykkes. Disse tider med tilsyneladende fiasko, kan have været noget, som har hjulpet mig meget i mit liv, fordi det forberedte mig til større ting, der skulle komme.

Mens jeg var der, rejste jeg med min hustru til Oberndorf. Vi vandrede den samme vej, som min

ammerat og jeg havde vandret så mange år forinden. Og der, foran de majestætiske bjerge og den lille bayerske landsbys uberørte skønhed, fortalte jeg hende atter engang om den stille nat, da jeg beskrev den kvinde, som jeg ville giftes med, for min kammerat.

De beslutninger, som jeg traf den hellige nat i Oberndorf i Østrig, har været en ledende kraft gennem hele mit liv. Selv om jeg stadig har meget at lære og meget at opnå, har jeg gjort mit bedste for at have tro på Gud. Jeg har gjort mit bedste for at fokusere på de ting, som er vigtige i mit liv. Jeg har gjort mit bedste for at arbejde hårdt med retfærdige opgaver. Jeg har gjort mit bedste for at ære de kaldelser, som jeg har modtaget i Kirken, og jeg har gjort mit bedste for at nyde rejsen.

Må I gøre det samme, når I af jeres liv skaber noget, der er værdigt til jeres guddommelige arv.

Jeg vidner for jer, at formålet med min mission i det fjerntliggende Europa er det samme nu, som det var dengang, at vidne om, at vi har en kærlig himmelsk Fader, og at hans elskede Søn, Jesus Kristus, gav os den storslåede forsoning. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, der modtog evangeliets fylde, og som oprettede Herrens kirke her på jorden i disse sidste dage. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gordon B. Hinckley er vores profet, seer og åbenbarer i dag.

Når I stræber efter retfærdige ønsker, vil Herren være med jer og lede jer på vej. Han ønsker, at I skal være glade og succesfulde. Han ønsker, at I kommer til ham. Må I finde fred og lykke på jeres rejse gennem livet. □

Fra en CES-fireside på Brigham Young University, den 7. november 1999.

Guds folk er et glad folk. Vi har så meget at smile over, være glade over, ja endda at le over.

Skulder ved skulder

Dane M. Mullen

Vores liv og vores familie var ved at falde fra hinanden.
Mor kiggede tilbage og fandt løsningen.

Mine brødre, min søster og jeg havde lært at tro på Gud, og vi bad altid borbøn. Men længere strakte vores religiøse oplæring sig ikke. Min mor var opdraget i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men det var far ikke. Jeg tror, at de gennem årene fandt ud af, at det var lettere at undgå religiøse emner, end at skændes om dem.

Jeg er den yngste i familien. Mine brødre og min søster er meget ældre og meget beskyttende. Jeg havde troet, at livet altid ville være let.

I de første år af min skolegang havde jeg ganske gode karakterer. Men som årene gik, begyndte mine karakterer at dale. Mine forældre drøftede ofte, »hvad de skulle stille op med Dane«.

De prøvede at få mig til at læse lektier, men uden held. Lærere, skolevejledere, skoleinspektører og mine forældre truede med straf, men hvert år blev mine karakterer bare dårligere. Da jeg gik i syvende klasse, var det hele var at falde fra hinanden.

Det var også det år, hvor vores familie faldt fra hinanden. To uger efter jul blev mine forældre separeret

og senere skilt. Mine to storebrødre og min storesøster var færdige med skolen og var flyttet hjemmefra. Så der var kun min bror Lee og jeg selv hjemme hos mor, og Lee gik i 3.g. For at gøre sagen værre, havde vi også økonomiske problemer. Min mor mente, at nu var vi helt nede og skrabe bunden. Men så begyndte det at se lidt lysere ud.

En dag talte mor og jeg alvorligt sammen. Vi talte om hendes opvækst i Kirken, og hun sagde, at hun vidste,

hun kunne bede Gud om hjælp. Hun sagde også, at hun troede, at hvis jeg gik i kirke, ville det måske hjælpe på min skolegang. Jeg havde været i kirke et par gange med en ven, som var sidste dages hellig, og jeg havde også deltaget i Bibelklasser i andre trossamfund, men min familie havde ikke været i kirke, siden før jeg blev født. Da nu mor var tynget af skilsmissem og tabet af sin indtægt, ønskede jeg ikke at gøre hendes problemer værre. Jeg besluttede at lytte til missionærerne.

Mor bad også Lee om at lytte med, men han havde for travlt i skolen. Han lyttede med til den første lektion, men derefter syntes han altid at have andre erinder, når

missionærerne kom. Mor og jeg begyndte at gå i kirke sammen, og det hele syntes lysere. Jeg blev døbt det forår. Jeg begyndte også at være mere flittig i skolen. Og det fik mig også til at føle mig bedre tilpas.

Inden jeg blev medlem af Kirken, havde jeg røget og drukket lidt og været sammen med unge, som jeg ikke følte mig helt tryk ved – unge, som klarede sig dårligt i skolen, og som ofte sad efter sammen med mig. Men da biskoppen interviewede mig, og jeg havde besluttet mig for at blive døbt, lovede jeg at efterleve visdomsordet. Jeg fandt ud af, at jeg kunne lide at bære præstedømmet, at omdele nadveren og at blive rost for at gøre godt, i stedet for altid at lave ballade. Disse positive følelser begyndte at smitte af på mit liv uden for Kirken. Og da jeg begyndte at bære vidnesbyrd for mine venner, begyndte jeg snart at se, hvem mine virkelige venner var.

Lee meldte sig til hæren sommeren efter at han havde taget sin eksamen. Han fandt snart ud af, hvad hjemve er. Han skrev hjem hver dag, og mor græd, når hun læste hans breve. Hun bad ham om at finde ud af, om der var et SDH-ward, som han kunne komme i. Vi bad for ham og opfordrede ham til også at bede. Min bedstemor havde givet Lee en Bibel i eksamensgave, og af en eller anden grund havde han taget den med, da han rejste. Det viste sig, at religiøs litteratur var det eneste læsestof, som var tilladt på basen. Da Lee fortalte min mor det, sendte hun ham et eksemplar af Mormons Bog, Kort efter begyndte vi at modtage breve fra Lee, hvori han fortalte, at han nød at læse i skrifterne, og at han læste dem højt

for andre soldater. Selvfølgelig fik det mor til at græde. Mor spurgte Lee, om han ville undervises af missionærerne. Men Lee skrev og fortalte os, at han allerede havde bedt biskoppen om at arrangere det. Han blev døbt, da han var hjemme på orlov. Da græd mor igen.

Nu, et par år efter min dåb, har jeg tjent som præsident for diakonernes kvorum og lærernes kvorum. Jeg har udmærket mig i skolen, og mine karakterer er gode nok til, at jeg må være på idrætsholdet. Jeg prøver at være venner med de fyre, som jeg var sammen med før, men jeg går ikke i byen med dem mere. Vi er stadig på god fod, men vi har forskellige interesser nu. Jeg går til GUF og bruger tid på mit skolearbejde.

Min mor har også ændret sig. Hun er holdt op med at ryge og drikke og er begyndt at betale tiende. Jeg kan ikke påstås at alle vores økonomiske problemer er blevet løst, men vi får altid betalt vores regninger. Min mor og jeg er blevet rigtig gode venner, og hun er min seminarlærer nu. Hun var i templet sidste sommer. Sidste år fik hun en livstruende sygdom, og hun har været meget længe om at komme sig. Det var skræmmende og hårdt for os begge, men ældsterne gav hende en velsignelse, og vi stod sammen skulder ved skulder.

De forandringer, som er sket med mig, min mor og min bror kom ikke let. Men de har bestemt været umagen værd. Mor græder stadig af og til, men det er, fordi hun er så lykkelig. Og det er jeg også. □

Dane M. Mullen er medlem af Boise 3. Ward i Boise Sydstav i Idaho.

Altid min ven

Becky Prescott

*Jeg følte mig meget ensom
i de nye omgivelser, indtil jeg
så det billede på væggen.*

Da jeg trådte ind i Unge Pigers klasse om søndagen, følte jeg mig meget ensom. Min familie var lige flyttet til en lille by i den anden ende af landet. Vi kendte ikke nogen i det nye område, og alle vore slægtninge boede flere tusinde kilometer væk.

Da jeg kiggede efter et sted at sidde, fik jeg øje på en stol på anden række ved væggen. Da jeg satte mig, lagde jeg mærke til, at alle de andre undtagen mig havde en sidekammerat. Jeg blev ved med at sige til mig selv, at det hele ville ændre sig, når jeg havde haft tid til at finde nye venner. Men uanset hvor mange gange jeg prøvede at overbevise mig selv om det, så følte jeg mig alligevel meget ensom.

Da vi var halvvejs gennem lektionen, fik jeg øje på et billede af Jesus Kristus på væggen ved siden af mig. I det øjeblik slog det mig, at jeg ikke var alene. Det var, som om Frelseren havde siddet ved siden af mig hele tiden.

Det tog sin tid at vænne sig til at bo i en ny by og at finde nye venner. Til tider følte jeg mig alene, men huskede altid på den søndag, hvor jeg fik øje på billedet af Frelseren og indså, at jeg aldrig er alene. Jesus Kristus vil altid være min ven. □

*Becky Prescott er medlem af Santaquin 1. Ward
i Santaquin Stov i Utah.*

Sådan anvender du *Liahona* for maj 2001

Du kan finde nyttige ideer til undervisning og drøftelse i dette nummer af *Liahona*. (Numrene herunder henviser til sidetal i dette nummer. L = Lille *Liahona*).

SAMTALEMENER

■ »Herrens fyrtrårn«, side 2: Præsident Monson foreslår, at vi planlægger vores fremtid med et formål for øje. Lad familien eller eleverne nedskrive mål, som kan hjælpe dem til at nå formålet med deres liv her på jorden. Hvis det synes passende, kan du lade dem fortælle om deres mål.

■ »Lektier lært på livets vej«, side 34: Drøft ældste Wirthlins spørgsmål: »Hvis det at redde en bog fra havvand er værdig til himmelsk opmærksomhed, hvor meget mere vil jeres himmelske Fader da ikke være opmærksomme på jeres liv og jeres behov?«

■ »Altid min ven«, side 47: Læs Rom 8:35, 37-39 og tal om, hvordan vi kan sikre os, at vi aldrig føler os fjernt fra Frelseren.

■ »Du må ikke give op«, side L7: Hvordan tror du, at Tracys vedvarende vidnesbyrd var medvirkende til, at hun fik lov til at blive døbt?

EMNER I DETTE NUMMER

Arbejde	34
Aronske Præstedømme,	
Det	8, Kirkenyt
Besøgslærerinder	25
Brasilien	10
Det Nye Testamente,	
Historier fra	L12, L14
Dåb	L7, L8
Familieaften	32, 48
Familieforhold	23, 44
Handicap	26
Helligånden	18, 26
Hjemmelærere	7
Indførelse i fællesskabet	10
Jesus Kristus	8, 47
Kaldelser	34
Kristi lys	18
Kærlighed	23
Lydighed	24, L2, L4, L8
Lykke	34
Melkisedekske	
Præstedømme, Det	Kirkenyt
Missionering	L10
Mål	2, 34
Nadver	8, L8
Omvendelse	26, 44
Primary	L2
Profeter	14, L2
Skilsmisse	26
Synd	24
Tiende	25
Tjeneste	26
Tro	2, 34
Udholdenhed	L7
Velsignelser	26, L2
Venskab	2, 47
Vidnesbyrd	L7
Økonomi	25

EFTERLYSNING AF ARTIKLER FRA UNGE

Vi opfordrer vore unge læsere til at fortælle os, hvordan de har omsat præsident Gordon B. Hinckleys seks V'er til praksis i deres liv, og om hvordan de er blevet velsignet ved at gøre det (se »En profets vejledning og bøn for ungdommen«, *Liahona*, april 2001, s. 30-41). Send artikler til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Husk at vedlægge fulde navn, adresse, telefonnummer samt ward og stav (eller gren og distrikt).

Josephs første åbenbaring, af David Lindsay

»Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften« (JS-H 1:17).

De unge piger i Rio de Janeiro
i Brasilien tager præsident
Gordon B. Hinckley på ordet,
når han opfordrer Kirkens
medlemmer til at »give en hånds-
rækning til ... mennesker!
Lad os gøre os til venner med
dem! Lad os være venlige mod
dem! Lad os opmuntre dem! Lad
os øge deres tro og kundskab
om dette, Herrens værk.« Se
»Håndsrækning i Rio«, side 10.

DANISH

4 02219 85110 5